

Előfizetési árak:
 Egész évre . . . 10 frt — kr.
 Félévre . . . 5 „ — „
 Negyedévre . . . 2 „ 50 „
 Egy óra . . . — „ 85 „
 Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:

PÉCSETT, Mária-u. 1. sz.
 a kir. itélőtábla épületével
 szemben,
 hová az előfizetések és a lap
 szétküldésére vonatkozó föl-
 szólások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
 I. EMELET
 hová a lap szerkesztői részét
 illető minden közlemény
 intézendő.

Kéziratot vissza nem adunk

Hirdetéseket

a kiadóhivatal vess 161

Husvétra.

Pécs, 1896. április 5.

(*) Zengjen ma szent harangszó, hozsánna szálljon isten égébe, a harangok ércnyelve hirdesse az embereknek az üdvözítő föltámadását . . .

Jámbor érzés gerjed a létért való mindennapi küzdelemben szorongó emberi szivben, a sors változandóságai által megkeményedett hüvely alatt oly megindultság nyomul keresztül, a mely az isteni mesterhez való sziklaszilárd bizalomban visszahadja az emberfiának reményét és önbizalmát. Vigasztal és bizalommal tekintünk a jövőbe, megedzve új viszontagságok, felvértezve egy reményszegény lét vigasztalansága ellen.

Az egyes ember életében a szép reményekkel biztató husvét jelentősége folyton megújuló bátoritássá, buzdítássá emelkedik. Erőssé teszi a hitet, meggyőzi a csüggedőt és kételkedőt. Nemzetünk életében és történelmében is majdnem legyőző erejű bibliai jelentősége van a husvétnak. Ezelőtt harmincegy esztendővel írta Deák Ferenc azt a felejthetetlen husvét-i cikkelyt, a mely egy elnyomott, bilincsbe vert nemzet lelkéből fakadva, egy jóságos fejedelem szívéhez apellált.

Azóta megkötöttük a kiegyezést Ausztriával, bevettek bennünket a birodalom keretébe, mint osztrák-magyarokat, adtak bizonyos szabadságokat hasonlóan a kalitkába zárt madár szabadságához. hogy a

megszabott kereteken belül tetszésünk szerint csinálhatunk, a mi nekünk tetszik, csak fizessük tovább is hűségesen a tributumot pénzben és vérben.

Valamikor, réges-régen, midőn Bocskay, Bethlen és Rákóczy hordozták e hazában a szabadság véres zászlait, ugyanazok voltak a panaszok, mint ma, pedig hát akkor nem volt talmi alkotmányunk, akkor nyíltan proklamált elv volt hazánknak teljes beolvasztása az örökös tartományokba. Akkor az volt a jogaim, hogy a császár segítségével szabadultunk meg a töröktől, ma meg talán az a nézet van elterjedve, hogy az uralkodó kegyelméből van az a kis alkotmányunk is, a miben hatalmon lévő uraink sütkéreznek.

Pedig hát csak a nyakravaló más, a kutya ugyanaz. Ugyanaz a szellem tartja most is lenyűgözve ezt a kizsárolt országot, mely háromszázadon keresztül. Hisz nézünk csak körül, tapasztalhatjuk, hogy most is ugyanaz a levertség, kétségbeesés uralkodik a nemzeten, mely annyiszor a multban előjele volt a kitörő zivatarnak. Sok nemes vér termékenyítette meg annyi időn keresztül a talajt, melybe 1848-ban sikerült a szabadság szép csemetéjét elültetni. Hogy az még mindig nem fejlődhetett ki terebélyes fává, annak a rossz idők, a temérdek ellenség voltak az okozói.

Ha lapozzuk a történelmet, rájövünk arra, hogy már 1620-ban is az az ördögi raffineriával kiesztelt szellem uralkodott ama bizonyos bécsi körökben, mint éppen

most. Hormayr, a ki 25 évig volt a császári titkos levéltár igazgatója, közlé teszi egy II. Ferdinánd ideje alatt tartott állami tanácskozásnak a jegyzőkönyvét.

A tanácskozás tárgyát a magyarországi állapotok képezték. Megjegyzendő, ekkor már végbement a híres fehérhegyi csata, mely a cseh szabadságot vérbe fojtotta a kath. liga segítségével és a magyar Bethlennek is ugyanez a sors volt kijelölve.

A bécsi spanyol követ, a liga megbízottja a következő filippikát eresztette meg a magyarok ellen:

„Ezeknek a barbár magyaroknak — így szól szószó szerint a jegyzőkönyv — külföldi kormányzókat kell adni, a kik önkényt hozzanak be a törvény helyett, minden jogorvoslat nélkül, és a kik őket ezerféle módon nyomják, kiozzák s ne találjanak segédelmet sehol. Ha pedig a magyarok e miatt Bécsbe fordulnak (panaszaiikkal,) ő felsége tegye úgy, mintha a dolgról semmit sem tudna, s mintha az nagyon kellemetlen lenne neki. Így ezek a bestiák, a kik nem látnak tovább az orruknál, a császárt nem vádolják majd semmi felől, s egész gyűlölségükkel a helytartók ellen fordulnak. Ezek a helytartók pedig nem hallgatva semmi panaszra, tartásák szemeik előtt a célt. Tegyenek meg mindent, hogy a magyarokat mintegy örületbe ejtsék, s az ellenszegülőkkel szemben hallatlan erőszakot alkalmazzanak. Így ez a szabadságára büszke s ilyen igához nem

A „Pécsi Figyelő“ tárcája.

Heti krónika.

— A „Pécsi Figyelő“ eredeti tárcája. —

Szomorú, gyászos hét repült el fejnünk felett. Leggyászosabb hete Krisztus egyházának, midőn feketébe burkolóztak a ragyogó oltárok, elnémult a harangok ércszava és ke-replők sivár, éles hangja hívta imára a jámbor hívőket. A kálvária-utja telve volt imádkozókkal s Krisztus koporsójához sarándokolt szép asszonyok s fiatal lányok serege, hogy rózsás térdét feltörje a templom kövezetén s fehér homlokát alázattal értesse a koporsójában fekvő Istenember lábaihoz.

A nagyhét nagy gyászának szinte szomorú pendantja volt az időjárás. Március tavaszi napjai után borongós hideget hozott ránk az április. Volt részünk esőben, szélben, fagyban, az április szezeélyének megfelelően. S az idő együtt borongott a templomokkal s borongást lopott be észrevétlenül az emberek szívébe is.

Pedig, az igazat megvallva, ez a hét különben örvendetes hét volt a magyarra: s a szünetelt a képviselőház s habár a kép-

viselő uraknak az önmaguk kiszabta ünnepi szünetre is csak kijár a gázsijuk, mégis örvendetes volt e körülmény azért, mert legalább ezen a héten nem dobáltak Bánffy báró és társai hangzatos jelszavakat a „köz-tudat“-ba s a szabadelvű párt tojástancát se kellett végignézni az örök budget körül. Mert bizony husvét ünnepein is költségvetés nélkül, indemnitással, gazdálkodik a börtünkre a kormány, mert Fehérvári miniszter mult heti exerciroztatása miatt a földmivelésügyi tárca költségvetésébe csak bele-kezdték a mult hét utolsó napján, de a tulajdonképeni tárgyalást a husvét-i ünnepekre halasztották, mikorra a sok Igenlő Bar-nabás megújulva és kétszeres bizalommal a lelkében tér vissza a parlamentbe, hogy ott folytassa áldásos működését, melynek eleje és vége ez az egy szó: igen.

A husvét-i szünet után — úgy látszik — szüksége is lesz a kormánynak a jól be-dresszirozott többség igenjeire, mert — áprilisi tréfának sem beillő hirképen — azt ujságolják a kiegyezési bizottság tárgyalásai ról, hogy a kvótát 42—43 százalékra kívánja felemeltetni Magyarország részéről az osztrák kvóta bizottság. Nem rossz. Mindjárt 10—11 százalékkal magasabbra, mint volt eddig; s csak azért, mert az osztrák atyafiak a kö-

zötűgy áldásait nem tudták kihasználni úgy, mint rólunk állítják, hogy kihasználtuk s ök szegényebbek lettek, leoványodtak mint az Irásnak ama bizony hét sovány barma, mi pedig kövérek vagyunk — szerintük — mint a hét szál tele buzakalász. Lajthán tul úgy látszik, rossz matematikusok vannak; nem akarják ismerni az arányt s nem tudják megtanulni a harmadik évtizedre sem, hogy ha az arány egyik fele nő, a másik fele pedig csökken, beáll az egyenlőtlenség s felbomlik az aránylati viszony. Igaz ugyan, hogy a németnek 40 éves korában jön meg az esze, de mi cseppet sem vagyunk hajlandók az ő tudatlanságuk miatt újabb és újabb terheket vállalni s könnyen megessik, hogy mire az ő esztük megjön, a további viszony-tól a mi kedvünk pedig elmegy s akkor aztán győzhetik észszel az osztrák sógorok, beletörrik a bicakájok a gazdálkodásba, mert nem lesz, a ki segítse őket — pénzzel.

Ugy járnak ök is, mint a párbajokkal triplán megáldott houvédelmi miniszter, a ki dacára hősiességének, benne maradt e hétre is a szószban, melyet Kassics ké-szített neki, Huberth Andor melegített fel a számára s azzal a famózus napiparancsossal maga forrásta le magát vele.

Kár, hogy Jankó János, a leghire-

szokott nép okvetlenül a forradalomhoz fog nyulni a helytartók ellen, s ez meg fogja adni a kívánt alkalmat: embertelen kinzásokot s büntetéseket alkalmazni a felkelők ellen. Ha pedig ez a módszer, mely a monarchikus elvnek egyedül használ és az istennek egyedül tetszik, akadályokba ütköznék, Spanyolország kész még további huszezer embernyi segílyt is küldeni.

Ily módon pusztították idegen zsoldosok népünket, panaszaikat a bakó fojtotta el és mégis, dacára a legirtózatossabb irtó hadjáratnak, nemzetünk még ma is él, lélekzik, amit Isten különös kegyelmén kívül veleszületett szívósságának köszönhet. Azóta keresztülmentünk az aradi Golgothán, jobb-jaink évekig megülték ausztriai börtönök kazamatáit, a nemzet ifjusága százezer számra vérzett Olaszhon és Csehország csataterain, míg végre jött egy jószívű király, a mi mostani uralkodónk, a kit azóta könyezni is láttunk Szeged romjai fölött: jobbát nyújtotta a nemzetnek és megcsináltuk a kiegyezést.

Az ármány azóta — sajnos — ujólag fölütötte fejét. Azok az udvari cukrázások, a kik más teendő hiányán folyton csak intriguálnak, a sok sorscsapástól megtört uralkodó utódjára spekulálnak, a kit — szerintök — nem kötne az eskü szentsége és a ki majdan visszavenné azokat az engedményeket, a mit az előd tett a magyar nemzetnek.

Megirta Deák Ferenc emlékezetes cikkében, a kinek nyomdokaitól messzire eltértek epigon követői, hogy Magyarország nem muló kegynek, hanem csakis a történelmi jogfolytonosságnak köszönheti alkotmányát. Persze az a régi szellem fel-felüti fejét és pedig egyre erősebben és a jó hazafiakat a „Verwirkungs-Theorie“-vel rémitgetik.

Ámbár jól tudjuk, hogy manapság hiába várnók egy másik Deáknak hívó szózatát, mert ezt a mostani kor ugy sem értené meg: mert tudvalevőleg csak nagy idők szülik a nagy embereket; azonban el fog jönni, sőt már közel van a nap,

sebb magyar karrikatura rajzoló épen e hétre lett meginválva a másvilágra, hogy felderítse a mennybeli lakókat az ő humoros rajzaival; s még nagyobb kár, hogy művészi ónját, a meddig élt, jobbára a borsosnak kitűnően borsos, de kormánypártinak is derekasan kormánypárti „Borszem Jankó“ foglalta el a maga számára, — mert mennyi kacagtatóan humoros rajzban lenne megörökítve különben a mi feketesárga honvédelmi miniszterünk, a mint a nagyhét szomorú napjaiban elzarándokol Kassicshoz, Hubert tábornokhoz, Csesznák alezredeshez s holmi ezüstkanalak és lengyel történelmi képek előtti végzi vezeklő ájtatosságait!

Az ember természetrajzában ismeretes az elkésett ember alakja. Ilyen elkésett ember Fehérvári miniszter is; a ki azt hiszi, most is a Bach-korszakban élünk. Más elkésett emberek, kik tudnak okosan gondolkodni, belátják, hogy ők nem valók ebbe a világba, szépen félrevonulnak és — meghalnak. A mint meghalt e héten Jacobson Mihály, a Budapesten élő bolgár emigráns, a ki elkésett az orosz cárok trónjának legberöpítésével; meg Frank Leo, ez a magyar könyvkötőből a kommün idején párisi miniszterre lett kommünard, a ki meg lekésett a népszereplőség vonatjáról, mely meggaszdago-

midőn csak bátor ember kell a morajló tengerre, melyben egy ország elfojtott zokogása van lemerítve: a vihar fölzdul és tönkreteszi azokat a hivatlan kormányosokat, a kik elég önzők voltak hazájuk és nemzetük ügyét bűnös könnyelműséggel kiszolgálni, ellenségeinknek, régi fosztogatóink telhetetlen kapzsiságának továbbra is kiszolgáltatva ezt az országot és annak szerencsétlen lakóit.

De hát legyünk jó keresztények, legyen meg a mi erős hitünk és reményünk, és a feltámadott Istenemberre irányozva tekintetünket: bizzunk a jobb jövődében, hazánk mihamarabb vissza fogja szerezni önállóságát, és mi valamennyien, kik most e hazában ugyszólván kalitkába zárt madarakként élünk erős vasvessző félelme alatt, egykor egy dicsőséges, nagy, szabad és független hazának leszünk gyermekei. Ezt hirdetik a megszentelt husvétii harangok a hívőknek Magyarországon.

H i r e k.

Pécs, 1896. április hó 4.

Husvétii tojások.

Nincs valamire való bolti kirakat, magyarul: auszlag, a király-utcán, az irgalmasok, meg a ferenciek utcájában, a melyik tele ne lenne mára husvétii tojásokkal.

Ezek a tojások csak egy dologban egyformák, hogy tudniillik, mindannyian tojásalakúak, különben pedig egy sincs köztük, a melyik a másikhoz hasonlítana, hacsak azt nem nézzük, hogy az ára egyformán borsos valamennyinek.

Nem akarunk ugyan konkurrenciát csinálni se Országnak, se a többi cukrász és nem cukrász kereskedőnek, kiknek a bolti kirakatai tele vannak mára husvétii tojásokkal, de mi is felsorolunk itt négyrendbeli husvétii tojást, a melyeket nem ajánlunk más előnyös oldaluknál fogva, csak azért, hogy — olcsóbbak mint azok.

Ezek közt az első:

a kemény tojás, olyan kemény, hogy ha valakinek a fejéhez vágják, az okvetlenül — kövel dobja vissza az embert. Ha ötezer tyuk éjjel-nappal ülne rajta, akkor

dáshoz vezetett s ezért csak a morgueból ment bizony az egyszeri miniszter az ő utolsó utjára. De hát ugy látszik, ez a mi elkésett emberünk felszinen tudja magát tartani ma is. Hiába, bátraké a szerencse. Ez a közmondás szól még másképen is s mikor a bolondná nyilvánítás Kassicssal szemben nem sikerült a miniszternek, bizonyára ő is ebben a másik alakjában citálta . . . bolondnak bolond a szerencséje!

Ha már a parlament gyűléseiben nem gyönyörködhetünk e héten, legalább a színházat ne csukta volna be Somogyi. Pedig becsukta s ahogy utoljára Dezséri megnevetetett volna bennünket, minden hírüldetés nélkül ugy elhallgatott Thália csarnokában a múzsa, mintha soh'sem akarna többé megszólalni. Pedig megszólal már husvéthétfőn s új papjai és papnői miként udvarolnak neki: azt majd a jövő mutatja meg. Mert a régiek eleje mind eltávozott; ki bucsuzva és emlékekkel megrakodva, ki bucsuzatlanul, ki pedig bucsuzva ugyan, de emléket csak utólagosan nyervén. Közönségünkben ezt a beismerést, hogy feledékenységét belátva, jóvá tenni igyekezett azt, nagyra kell becsülnünk és csak elismerést fejeznünk ki érte, mert hisz mi voltunk azok, a kik ezt a feledékenységet nyíltan a szemébe tartottuk.

sem költené ki soha, mert ez a kemény tojás nem olyan, mint a többi kemény tojás, a mit ugyan a kotlós sem költ ki, hanem kivág. S oka ennek egyszerűen az, hogy ez a kemény tojás — kőből van. S ha valakinek a fejéhez vágjuk és visszaexpediálja a mi fejünkhöz, bizony kövel dob vissza.

A kemény tojás ellentéte a lágy tojás. Igen célszerű és hasznos ajándék, ámbátor veszedelmesen sárgaságba esik tőle az ember, különösen ha hetipiac alkalmával kosárazámra kincselik meg vele az asszonyok.

Már a rántott tojás nem ilyen veszedelmes. Rendesen bográciban találják fel, de lábosból is meg lehet enni, persze, ha — van. Nagypénteken különösen inycsiklandó, de mert zsirban sültve jó, inkább ajánlatos disznótorokat követő napokban.

A tükörttojásnak semmi praktikus haszna nincs, csak egy esetben, ha negyvenéves hajadonokat lepünk meg vele. Ezek beletekintvén a belsejében foglalt tükörbe, haragra lobbannak, hogy miért mutat az átkozott tükre olyan időset és földhöz csapják. Persze darabokra török, nemcsak a tükör, de a tojás is s a kik ajándékoztuk, másnap — kinézetünk a tisztes koru hajadon hajlékából.

A strucctojás, a melyik olyan nagy, hogy holmi titokban gyártott bizalmi feliratokért járó érdemjel is elfér benne, különösen sokatülő hivatalnok embereknek ajánlható. Legalább ráfoghadják magukra, hogy dolgoznak — strucctojás kikötési műveletet végeznek — s nem szedik fel hiába a havi gázsijukat. Hanem ebből a tojásból különösen a titokban gyártott bizalmi feliratokért járó érdemjel száz eset közül egyszer ha kikel s akkor is csak későn, mikor már a tulajdonos — Penzionopoliszban lakik.

Van azután a titokzatos kigyótojás, mely bizonyos félreeső utcában található s titkos szerelmi sóhajokat és a férjeknek a hámból való kirugása bűnlajstromát tartalmazza. Azért csak csinos szalmaözvegyeknek ajánlatos ajándékolni.

Végül a kibic-tojás, mely a kibicek ülése alatt rendszerint csirkévé alakul át, főleg ha a kibic nagyon drukkol a kártyák járása felett. Igen sok esetben azonban, ha a kibic „nem tartja a száját“ záptojás alakjában célszerű a kibic tovaűzésére.

Legeslegvégül az igazi husvétii tojás, a piros tojás, a mit minél többet kívánunk a kis babáknak, kismamáknak, kispapáknak egyenkint és egyetemben is!

Érdekes eseményekben különben szükködött ez a hét. Pedig az érdekesség ma az emberek egyetlen vágya s ujságok egyetlen fentartó ereje. Ez utóbbiak közül azok, melyekben ez az érdekesség hiányzik, reklámmal igyekeznek pótolni s holmi rokonsági kötelékek révén boltajtókra is féltékenyek, hogy csak egyedül maguk függjenek ott. A hol pedig a rokonság fenn nem áll, ott készek holmi jófajta purzicsán dohányt is adni azért, hogy kintlegyenek naponként a kirakatban s egy-egy igen érdekes hírük meg legyen kékceruzázva. De persze a purzicsán dohány pénzbe kerül s ha a kényszerített reklámért adós marad a nemszeretem emberfia, bizony kikopik a kirakatból a megkékceruzázott „igen érdekes“ ujság s helyette bekerül egy másik, a melynek nincs reklámra szüksége s a mely teljes egészében, ingyen, ráírja az elárusító, hogy „igen érdekes“ s nem egy egy hírét keríti be, a mint tett a másikkal, egy-egy pakli purzicsán mellett meg is kritizálván azt s nem találván benne egyéb érdekeset soha egy-egy hirecskénél.

Hát ez aztán zokon esik annak a kikirakatbólított ujságocskának s a vén, elaggott eszű papájához folyamodik segítségért. Ez pedig — mi telhetik ki más

Napirend 1896. április 5-én és 6-án.

Naptár. vasárnap, április 5. — Róm. kath.: Husvét vasárnap. — Prot.: Husvét v. — Görög-kel. (márc. 24.) husvét. — Zsidó: Achar ach. P. — Nap két 5 óra 33 perckor. — nyugszik 6 óra 33 perckor. — Hold két 11 óra 55 perckor éjjel; nyugszik 8 óra 20 perckor délután. Hold utolsó negyede 1 óra 24 perckor reggel. — **Hétfő,** április 6. — Róm. kath.: Husvét hétfő. — Prot.: Husvét h. — Görög kel. (márc. 25.) Husvét. — Zsidó: Nisan 23. — Nap két 5 óra 31 perckor; nyugszik 6 óra 35 perckor. Hold két 1 óra 21 perckor éjjel; nyugszik 3 óra 48 perckor délután.

Időjárás: hőméréklet 4 Cels. fok meleg, légnymás 746. Kilátás: a központi meteorológiai intézet jelzése szerint hűvös idő, jelentékeny csapadék nélkül, éjjeli fagy várható.

Husvétii istentisztelet: a székesegyházban 9 órakor nagymise és szentbezd; a belvárosi plébániatemplomban d. e. 10 órakor nagymise.

Színház: vasárnap este: a „Vöröshaju“, Lukácsy Sándor népsziműve. — Hétfőn: „A kinornás család“, Tóth Ede népsziműve.

Népgyűlés a tornacsarnokban hétfőn reggel 8 órakor.

— **(Városi közgyűlés.)** Pécs város törvh. bizottságba f. hó 15-én (szerdán) közgyűlést tart, melynek tárgysorozatában szóba kerül a belügyminiszternek ama leirata, melylyel a városi tisztviselők tervezett fizetés emelését nem hagyta jóvá, tudvalevőleg a szeszkiméresi és fogyasztási adók jövedelméből maradt feleslegből akarták a tisztviselői fizetéseket emelni, de ebbe a belügyminiszter nem ment bele. Így tehát a pótdót kellene emelni, a mit megint az utolsó évét járó polgármester nem akar s csak annyit fognak a közgyűlésnek proponálni, hogy a kisebb javadalmazású tisztviselők drágasági pótléka legyen 10 %-al nagyobb. Szóba kerül továbbá a soproni körirat és a hirhedt Fehérvary-bizalmi nyilatkozat is. Tehát a közgyűlés elég érdekes lesz.

— **(Pályázat.)** A kaposvári kir. törvényszéknél jegyzői állás van üresedésben. Pályázatok 2 hét alatt nyújtandók be a kir. törvényszék elnökéhez.

— **(Az ideai fegyvergyakorlatok.)** A közös hadügyminiszter legutóbbi rendeleteiben intézkedik a tartalékosoknak és a póttartalékosoknak az ez évben megtartandó fegyvergyakorlatokra való behívásáról. A reudelet szerint a tartalékos tisztek,

meghibbant agyvelejéből — segíteni akar ugyan a fiúcskán, de a helyett ráteríti egészen a vizeslepedőt, a mit ápriliában is jéggé fagyaszt rajta az a könyözön, a mit sir a reklám elvesztése mián a kicsi kis fiúcska.

Mi tudunk e héten egy esetet, a mi igen érdekes volt. Ott történt a törvényszéki palotában, annak is az emeletén s emeletének is egyik szobájában. Abban a szobában, hová legfőlebb ügyvédek hivatalosak, de nem idegen emberek, s a hol, mikor a hallgatóság számára fentartott helyre vezető ajtóra nagy betűkkel van kiírva, hogy zárt tárgyalás, még ügyvédek sem jelenhetnek meg. Hát a mult szerdán zárt tárgyalás volt abban a teremben s mert a zárt tárgyalás mindig szenzációs, egy valaki meg akarta hallgatni. De mert az ajtót, a melyikre ki vala írva, hogy „zárt tárgyalás“, még nagyobb nyomaték okaért becsukva is találta bement egy másik ajtón a terembe s ott akarta meghallgatni a tárgyalást. Persze kiutasították s csak azon csodálkoztak, hogy az az ember „zshornaliszta.“ Mert azt mondta kérem — egész komolyan azt mondta — hogy ő „zshornaliszta“ s a zshornalisztának pedig még zárt ajtón keresztül is be szabad mindenhová mennie.

Hát ez csak érdekes eset, ugyebár? Az is igaz különben, hogy április elsején történt!

Kövágó Őrs.

tekintet nélkül a fegyvergyakorlatok idejére, azonnal behívandók. A következő években a behívásokat már február hónapban megküldik a tartalékos tiszteknek. A fegyvergyakorlatok elhalasztása tárgyában benyújtott kérvényeknek csak elháríthatatlan akadályok esetén adnak helyet a parancsnokságok. A legénységi állományból husz napi fegyvergyakorlatokhoz be fogják hívni azokat a tartalékosokat, a kiket 1887, 1889 és 1891-ben sorostak be. A póttartalékos legénység, melyet 1889, 1891 és 1893. években sorostak be és csak rövidebb (nyolc heti) kiképzésben részesült, huszonnyolc napra, az 1887, 1889, 1891 és az 1893 ik év többi póttartalékosai csak 13 napos fegyvergyakorlatra lesznek kötelezve.

— **(Lóköltők.)** Bombach Ferenc pázdányi lakostól a napokban egy két éves, pej kanca lovat loptak el eddig még ismeretlen tettesek. A lóköltők a helyi viszonyokkal teljesen ismerős jómadarak lehetnek, a kik még arról is tudomással bírtak, hogy a gazda nincs otthon s ily körülmények között teljes biztonságban követték el tettüket, bemászván éjnek idején a fal tetején s aztán a lakóház megett odakerülvén az istállóhoz, onnan a lovat kivezették s kinyitván a kaput, odább álltak vele. Oly elővigyázók voltak azonban, hogy a kaput egyikük, a mint a másik kivezette a lovat, utána a legjobban ismét becsukta s a fal tetején távozott az udvarból. A lóköltőknek kedvezett is a szerencse, mert még nem tudtak nyomukra akadni.

— **(Halálozás.)** Uhlig Ottó őrnagyot, a cs. és kir. 44. gyalogezred Kaposváron székelő II. zászlóaljának parancsnokát tegnap este szélhűtés érte s rögtön meghalt. A helyben székelő ezred parancsnokság ma reggel kapta a távirati értesítést s intézkedett, hogy a holnap délután 5 órakor végmenendő temetésén az itteni tisztikar küldöttségileg képviselve legyen s a katonazenekart is kirendelte. Az ezred tisztikara pompás koszorút helyezett a javakorában elhunyt derék bajtárs ravatalára.

— **(Fésszelődnek a szociálisták.)** Nagy plakátok hirdetnek népgyűlést husvét hétfőjén reggel 8 órára a tornacsarnokban. Ugy látszik, a szociálisták érzik a május elsejének közeledtét, azért akarnak propagandát csinálni az ő ugynevezett „elvéiknek.“ A népgyűlésen különben — a plakátok szerint — a munkásrokkantak ügyét, a helybeli betegsegélyző pénztár viszonyait fogják tárgyalni s megbeszélnek a május elsejének mikénti megünneplését; végül egy helyben alapítandó munkáslapról fognak tárgyalni.

— **(Pótvásár.)** Tegnap 5 órakor, tehát lapunk zárta után, érkezett meg a rendőrkapitánysághoz a kereskedelmi miniszter sürgönye, melyben a város kérelméhez képest a márc. 29 én a rossz időjárás miatt csekély sikerű országos vásár helyett f. hó 13-ára a pótvásárt engedélyez. E szerint husvét-hétfőhöz egy hétre pótvásár tartatik nálunk, a minek a szomszéd községekben kihirdetése végett a rendőrkapitányság mai nap intézkedett.

— **(Közgyűlés.)** A „Pécsi cipész és csismadia betegsegélyző pénztár“ rendes évi közgyűlést a városház nagytermében folyó év április hó 19-én tartja meg, melyre a tagokat es uton is meghívja az elnök.

— **(Lefelé a lejtőn.)** A zásadvégi erkölcsi romlottságnak egy szomorú jelente játasódott ma le a rendőrségnél, hová ugy 10 óra után egy fiatal leányt kísért be egy rendőr. A leány csinos, rokonszenves arcát valami homályos nemtörődömség, valami bünye dacosság teszi ellenszenvesé és szeméből sötét elhatározás lobog ki, mint a ki leszámolt már mindennel. S mikor a rendőr jelenti, hogy ime előállította Bogussláv Terézt a Radnics-utcából, meg se rándul egy vonasa se a közömbös arcon s arra sem látszik semmi megindulás rajta, mikor a rendőrbiztos átadja a porkolábnak, hogy vegye őrizet alá. Az így szegyenbe került leányt saját anyja kérésére állították elő a rendőrségnél. Az anya pedig azért kérte ezt, mert a leány romlott, feslett, erkölcstelen életet élt és végre is az édes anyának nem volt más védelme leánya végleges lelki megromlása ellen, mint a rendőrség közbelépését venni igénybe. A leányt, a ki e szerint annyira haladt lefelé a lejtőn, hogy fiatal korában, mint a közerkölcsre veszélyes személy, a rendőrség felügyelete alá került, egyelőre a városi kórházba kellett szállítani az erkölcstelen élet folytán szerzett betegsége miatt.

— **(Elveszett husvétii sonkák.)** Tegnap későn este azzal a panaszzal állított be Kilyen Vazul, úszóghyi lakos a rendőrségre, hogy miközben haza akart kocsin menni, a kocsi saráglyában 6 darab sonkája, a mi egy vászonkendőben volt egybekötve, valami uton-módon elveszett. Sajnálja pedig szörnyű módon, mert most vette a hetipiacon s ki akarta vinni Úszóghre, hol gseftet remélt vele csinálni a husvét alkalmából. És most oda a gseft, odavannak a sonkák is, a pénz is, a mit érték kiadott. A rendőrség nem tudott mást csinálni a szegény károssal, mint beirta az elveszett sonkákat a nagy könyvbe, hová az elveszett tárgyakat jegyzik be s aztán azzal vigasztalta meg, hogy majd beviszi a becsületes megtaláló az elveszett sonkákat a rendőrséghez, miket aztán átvehet onnan, ha hamarabb nem, hát husvét — után. A megkárosodott ember már est se banna, csak megünnének a sonkák, csak bevinné hát őket a becsületes megtaláló a rendőrségre!

— **(Állatjárványok.)** A legutóbbi földmivelésügyi miniszteri értesítés adatai szerint Baranyavármegyében az állatjárványok állása a következő volt: lépene 1 községben 1 udvarban lépett fel; ragadós száj és körömfájás 5 községben 11 udvarban, rüh-kór 3 községben 39 udvarban, sertésorbánc 2 községben 6 udvarban, végül sertésvész 99 községben 115 udvarban uralkodott. Tolnavármegyében lépene 3 községben 3 udvarban, vessettség 3 községben 3 udvarban, takonykór és bőrféreg 1 községben 1 udvarban, ragadós száj és körömfájás 5 községben 48 udvarban, sertésorbánc 1 községben 12 udvarban, vé-

gúl sertésvész 12 községben 30 udvarban uralkodott. Somogy-vármegyében végre lépfene 2 községben 2 udvarban, veszettség 6 községben 6 udvarban, sertésvész 120 községben 186 udvarban lépett fel.

— **(A pécsi egyházmegye halottja.)** Brüstle József, aranymisés áldozópap, olasz plébános, ma (szombaton) d. e. hosszas szenvedés után 79 éves korában meghalt. Temetése husvét hétfőn d. u. 4 órakor lesz Olaszban, az engesztelő szent miséiáldozat pedig április 13-án d. e. 9 órakor fog a Mindenhatónak bemutatni. — A boldogultban a pécsi egyházmegye egyik legtudományosabban képzett tagját vesztette el, kinek irodalmi működése nevezetesen nyomokat hagyott a tudomány terén. Legnevezetesebb a pécsi egyházmegye történetét tárgyzó nagy latin munkája, a mely valóságos forrásmunka értékével bír.

— **(A zongoramester.)** Breitner Vilmos zongoramesterre emlékezni fogunk még Pécsen többben a főképp azok, kiket a zongoramester ur — becsapott. Breitner, a ki budapesti illetőségű, 35 éves, izraelita ügynök. zongoraelárusításban utazott több nagyobb budapesti és bécsi zongoragyárat képviselve, de az ügynöki cím derogálván neki, zongoramesternek mutatta be magát mindenütt a elegáns modorával megnyert többeket úgy, hogy azok biztak benne a megemberelték nemcsak előlegekkel, a gyárna megrendelt zongorák fejében, de kölcsönökkel is. Egy szép napon aztán Breitner eltűnt Pécsről a zongorák sem érkeztek meg soha. Csalás miatt meg is történt a feljelentés ellene a törvényszéknél, de a zongoramester egyelőre inkognitóban hangolja valahol a zongorákat és vesi fel az előlegeket. Inkognitójára azonban a bíróság kíváncsi lévén, mai nap országos köröztesét rendelte el a csaló zongoramesternek és vigécnek.

— **(Még egy pécsi kiállító.)** Zelesny Károly, József főherceg udvari fényképésze már teljesen elkészítette azt a 26 darab gyönyörűbbnél-gyönyörűbb platinotypiai fényképet, melyeket a pécsi és talán az egész hazai ipar remekéeként bemutat az ezredévi kiállításon. Megszólalásig hűek Frigyes főherceg, Frigyes főherceg családja, Zeolnay Vilmos, Kardos Kálmán főispán életnagyságu arcképei és nem tudjuk a szemlélésénél, vajjon a finom kidolgozást, vagy a nagy hűséget csodáljuk-e inkább. Különösen feltűnő szépségű képek a Zelesny Sarolta, Seh Károlyné és Thoman ezredorvosné arcképei, valamint a többi csoportkép, melyek egyike Albrecht főherceget a vezérkar élén, a másika Vilmos német császárt és kíséretét tünteti föl előtérben a mohácsi vidéki leányokkal. Gondosság, izlés és csinoság teszik érdekessé ezt a gyűjteményt, melynek fényét nagyban emeli a sikerülten alkalmazott, elefántcsont és peluchéból izlésesen kombinált keret, melyek tekintélyes összegbe kerültek. Bizvást remélhetjük, hogy Zelesny dicsőséget hoz haza Budapestről magának, műveinek, valamint a pécsi iparnak is.

— **(Szerencsétlenül járt katonák.)** Ma délután két 52-ik gyalogezredbeli közlegény a város amerikai szőlőtelepe mellett homokföldön a szokásos szobapadló tisztogatáshoz szükséges homokot akart ásni.

Ásás közben — úgy látszik — mélyebben be találtak hatolni, a jól aláásott part alá a szegényre csak rájuk szakadt a két bakát eltemette. Szerencsére a járókelők észrevették a balesetet, jelentést tettek a lak-tanyában, honnan egy szakasz katona kivonult nyomban a helyszínére két társukat kimentették a lezuhant föld alól. A két katonát beállították a katonai kórházba ápolás végett.

— **(Millenniumi szivarok.)** A millennium alkalmából egész sereg újfajta szivart hoznak a magy. kir. trafikokban forgalomba, nagyobb dicsőségére az ünnepnek és öröme a dohányos emberiségnek. Az új szivarok között lesz 15 újfajta valódi havanna és 5 faj mekszikói szivar, melyeket május 1-én már lehet füstölni. A valódi havanna szivarok közt a La Meridiana 50 drb 11 frt, Bouquets Cabanus 25 drb 25 frt 25 kr, Deliciás 50 drb 8 frt, Excelsior 25 drb 25 frt, Bouquets Favoritos 50 db 10 frt, Gran Magoles 25 drb 8 frt 75 kr, Regalia Habanera 25 drb 4 frt 75 kr, Emperadores 25 drb 13 frt 25 kr, Representantes 50 drb 11 frt 50 kr, Regalia Perfecta 25 drb 5 frt 50 kr, Regalia de Espane 50 drb 9 frt 50 kr, Duquesas 50 drb 7 frt 50 kr, Sin Ignales 25 drb 12 frt, Cabinets chicos 25 drb 6 frt 25 kr, Conchas Selectas 50 db 7 frt 50 kr. — **Mekszikói szivarok:** Hidalgos 25 db 11 frt 25 kr, Mekszikanos Illustres 25 db 7 frt 50 kr, Regale de Paris 25 db 6 forint, Victorias de Colon 50 db 8 frt 50 kr, Bouquets 25 db 3 frt 75 kr. Ezek a szivarfajok a valódi havanna manila, valamint a török szivarka-különlegességek elárusítására jogosult m. kir. különlegességi árudákban lesznek kaphatók.

— **(A laskói ember nálunk.)** Kelemen Sándor laskói gasdaember a falujában beleszeretett valami csinos menyecskébe a annyira vitte a dolgot az asszony körül, hogy az mostanában ott hagyta az urát és kész neki az anyakönyvvesztő előtt is örök hűséget fogadni. Persze ehhez első sorban az szükséges, hogy az urától törvényesen elvál-jék. Kelemen Sándor tegnapelőtt este aztán arra a gondolatra jött, hogy bejön Pécsre s itt megbiz egy ügyvédet a válópör megindításával, hogy minél hamarabb övé legyen az az asszony törvény szerint is. A zsebébe tett tehát 95 frtot s be is jött Pécsre s itt a „Vadászkürt“-be tért vacsorázni és borozgatni. Nemsokára az asztaláhozült három ismeretlen ember s azok is bort hozattak, ittak s ismeretségre jöttek vele. Később aztán azt ajánlották, hogy kártyával üssék agyon az időt. Kelemen ebbe bele is ment, de csak „máriást“ játszanak s azt is úgy, hogy a kinek száza van, 2 krajcárt nyer. A szolid játékra kivett a bugyellárisából egy ötöst Kelemen Sándor s játszani kezdett. A mi emberünk csak később vette észre, hogy a bugyellárisát a mint a zsebébe akarta csesztetni, az leesett mellé a székre. Felvette onnan tehát és jól eltevé a zsebébe, játszott tovább s mikor társai megunták, ő nyugalomra tért és aludt késő reggelig. Felkelve, első dolga volt, hogy az ügyvédjéhez menjen; ez azonban Budapestre utazott s így Kelemen nem beszélhetett vele. Mikor jött tőle

viassa, a piacon észébe jutott, hogy megnézi a bugyellárisát. Meg is nézte, de majd meghűlt, mikor azt látta, hogy 80 forintja hiányzik. Nosza futott a rendőrségre s előadta, hogy tegnapelőtt este a vendéglőben, mikor a bugyellárisát elejtette, meglapta valaki a vele borozók közül, kivéven abból 80 frtot s szépen visszacsenvén a tárcát melléje, a honnan ő később felvette s meg sem nézvén, zsebre dugta. A rendőrség megindította a nyomozást a lopás ügyében s bár Kelemen Sándor senkit sem ismert a társai közül, kiderült, hogy egy facér pincér, egy kucséber, meg egy vasuti műhelymunkás ittak vele a „Vadászkürt“-ben. Ezek előállítván, tagadták a lopást, de azt beismerték, hogy kártyáztak vele — ferblit azonban négy-öt forintnál többet egyikük sem nyert. Most már pácban maradt a laskói ember, mert kitűnt róla, hogy nem lopták meg, hanem igenis ferblizett és így vesztette el a 80 frtját. És ezt szemébe mondta neki az unokaöccse is, a ki ott volt vele a vendéglőben. És így oda a 80 frt s szegény Kelemen soha sem kapja meg. Ez a legbizonyosabb a dologban, meg az, hogy ugyancsak félhet jövődöbeli feleségétől szegény Kelemen Sándor, mert mikor ma a rendőrbiztos kérdezte tőle, hogy mért találta ki a lopási históriát, így felelt:

— Nem akartam, hogy megtudja az asszony. Mert még elválnék tőlem, mielőtt meg sem esküdtünk, azért hogy kártyás vagyok!

Szóbeli tárgyalások a pécsi kir. törvényszéknél.

1896. április 7-én.

1. Engel József fia — Husnik József dél-előtt 8 és félóra.
2. Mayer Józsefné — Mirkovics Anna dél-előtt 9 és félóra.
3. Prasch Mihály — Matz Menyhért né dél-előtt 10 óra.
4. Steinmacher Ferenc — Gyenes János dél-előtt 10 és félóra.

A husvét időszámítása.

Köszli: Sirisaka Andor.

A kis iskolát végzett Pista gyerek is ki tudja böngészni a komáromi kalendárium-ból, vagy más naptárból, hogy mikorra esik az idén husvét. Hogy miként kell kiszámítani anélkül, hogy kalendáriumból olvasná ki az ember, a jövő esztendei 2, 3, 15, 20, s 100 év múlva bekövetkező husvét napját, ezt még a Pista gyerek nem tudja. Hát, hogy megtanulja, elmondom — félig komolyan, félig tréfásan.

Husvét ünnep minden esztendőben vasárnapra esik és pedig egész pontosan virág vasárnap utáni és fehér vasárnap előtti hétre.

Erre a nagy fölfedezésre hét éves koromban jöttem rá. Később aztán kamasz koromban kiszámítottam, hogy husvét ünnepe minden esztendőben más-más napra esik, de még sohasem volt piros tojás ajándék március 22-ike előtt és április 25-ike után. Az idej méltóságteljes 1896. évi ezerév-ünnepes esztendőben Krisztus Urunk április 5-én méltóztatik feltámadni, mert három nappal ezelőtt nagyon megbánta, hogy ily nyomorult emberekért halt meg. Amde ne üssük az orrunkat a vallás dolgába, mert utóbb a görögkeletiek — már

mint a rácok — mindjárt meghasudtoltak bennünket a dátum tekintetében. Maradjunk tehát husvét napjának időszámításán.

Hogy azidén mikorra esik husvét, azt már tudjuk bőven. De vajjon mikor lesz a jövő évben piros tojás főstés, mikor tojik a nyulacska himes tojást 1897-ben? Ezt tessék kiszámítani írás és betű nélkül!

— Bizony annak csak a jó Isten, meg a kalendárium csináló a megmondhatója! — mondja rá sok bölcs atyafia és anyám-leánya.

— Pedig hát ez még sem bosszorkányság. Aki ért egy kicsit a számvetéshez, az olyan halandó az alábbi minta szerint bármely év husvét dátumát kiszámíthatja.

Íme az eljárás a következő metódus szerint történik:

Írjuk föl azt az évszámot, melynek husvét dátumát tudni akarjuk; osszuk el ezt a számot előbb 19-el, aztán 4-gyel s végre 7-tel. Ez eljárásnál nem az eredmény (a hányados,) hanem mindig csak a maradék (különbség) érdekel bennünket. Alkalmazzuk ezt a számvetést 1893-ra. A 19-el való osztás maradványa 12; a 4-gyel való osztás maradványa 1; a 7-el való osztás 3. Vegyük már most az első maradványt, szorozzuk meg 19-el és a szorzathoz adjunk hozzá 23-at. Aztán osszuk el az eredményt 30-al és az ily módon kapott eredményt jegyezzük föl negyedik maradványnak.

Alkalmazzuk 1893-ra. Az eredmény 12, 19-cet megszorozva 228; adjunk hozzá 26-ot lesz 254; ezt elosztjuk 30-al s a maradvány 11. Most szorozzuk meg a második maradványt 2-vel és adjunk hozzá 4-et, aztán adjuk hozzá a harmadik maradvány négyszeresét s a negyedik maradvány hat-szorosát. Az eredményt osszuk el 7-el s megkapjuk az ötödik maradványt.

Alkalmazás 1893-ra. A többszörös összeadás eredménye 84; ha ezt elosztjuk 7-el, az ötödik maradvány 0. Végre adjuk össze a negyedik és az ötödik maradványt; az eredmény azoknak napoknak a számát adja, melyet március 22-éhez hozzáadván, husvét napjának dátumát kapjuk.

Alkalmazás 1893-ra: $11+0=11$ nap; ezt hozzáadván március 22-éhez, lesz március 33. Illetőleg április 2-ika.

Néha megesik, hogy a számolás vég-eredményében április 26-ika jön ki. Ez persze helytelen eredmény. Ez esetben egy napot le kell alkudni, mert már mondtuk a közlemény elején, hogy nincs rá nóta, hogy husvét ápr. 25-ike után essék.

A fentebbi hosszúságú számítást valami G a u s z nevű uri ember, foglalkozására nézve számoló mester, vagy mint az urak mondják matematikus fundálta ki.

A ki nem szeret számolni, az csak olvassa el ezeket 1820-tól egész a 2000-ik terjedő 180 évi időközben március 22-ikére egyszer sem esik husvét. Március 23-ára esik husvétvasárnapja: 1945, 1856, 1913 években.

Március 24-én: 1840.
25-én: 1883, 1894, 1951.
26-án: 1826, 1837, 1967, 1978, 1989.
27-én: 1842, 1853, 1864, 1910, 1921, 1932.
28-án: 1869, 1875, 1880, 1937, 1948.
29-én: 1391, 1959, 1964, 1970.
30-án: 1823, 1834, 1902, 1975, 1986, 1997.
31-én: 1839, 1850, 1861, 1872, 1907, 1918, 1929 és 1991. években.

Április hónapban:
1-én: 1866, 1877, 1888, 1923, 1934, 1945, 1956.

2-án: 1820, 1893, 1899, 1961, 1972,
3-án: 1825, 1831, 1836, 1904, 1983,
1988, 1994.
4-én: 1847, 1858, 1915, 1920, 1926,
1999.
5-én: 1863, 1874, 1885, 1896, 1931,
1932, 1953.
6-án: 1828, 1890, 1947, 1958, 1969,
1980.
7-én: 1822, 1833, 1844, 1901, 1912,
1985, 1996.
8-án: 1849, 1855, 1860, 1917, 1928.
9-én: 1871, 1882, 1939, 1944, 1950.
10-én: 1887, 1898, 1955, 1966, 1977.
11-én: 1830, 1841, 1852, 1909, 1971,
1982, 1993.
12-én: 1846, 1857, 1868, 1903, 1914,
1925, 1936, 1998.
13-án: 1873, 1879, 1884, 1941, 1952.
14-én: 1895, 1963, 1968, 1974.
15-én: 1827, 1838, 1900, 1906, 1979,
1990.
16-án: 1843, 1854, 1865, 1876, 1911,
1922, 1933, 1995.
17-én: 1870, 1881, 1892, 1927, 1938,
1949, 1960.
18-án: 1824, 1897, 1954, 1965, 1976.
19-én: 1829, 1835, 1840, 1908, 1981,
1987, 1992.
20-án: 1851, 1862, 1919, 1924, 1930.
21-én: 1821, 1867, 1878, 1889, 1935,
1946, 1957.
22-én: 1832, 1962, 1973, 1984.
23-án: 1848, 1905, 1916, 2000.
24-én: 1859. és
25-én: 1886, 1943. években esik husvét vasárnapja.

E számítások után bárki meggyőződhetik, hogy a valóságnak megfelelők. Élapot érdemes kiállítani s emlékül eltenni.

addig Évi lelkében megszólalt egy hang, a szerelemnek erősebb, hatalmasabb hangja is, mely jajongott csak a gondolatra is, ha ez a szeretett, és a tisztelve becsült ember elszakad tőle és elszakítja más nő, azért, hogy csókolja az ajkát, mellére hajtsa a fejét és hallgatva nemes szive dobogását, magának foglalja le egy egész hosszú élet boldogságán keresztül.

Ilyenkor szeretett volna sirni s odakiáltani a világnak, hogy ő szereti ezt az embert; szereti és nem engedi oda senkinek. Ilyenkor érezte csak, hogy ezzel az emberrel kunyhóban is meglaknók ott azon a pusz-tán, honnan régen szüleit elhagyva, neki vágott a nagy világnak; nélküle pedig ez az egész fényes élet, az ő dicsőségével és pompájával, örökös pokol lenne reá nézve.

De mert nem fenyegette senki és semmi, hogy Sault elveszít: nem is mutatta ezt az érzelmét előtte. Láta napról-napra, beszélt vele órák hosszáig, mint a legjobb barátjával s olvasott arcában, szemében, mint a tükörben szokás. Magát látta ott, egyedül magát és ez megnyugtatta.

Épen úgy volt Saul is. Ő is féltette a szívének kedves teremést, hogy elveszti; hogy az más valaki-nek hatalmába kerül, a ki majd nem tudja megbecsülni, tisztelni, szeretni, mint ő; de mert Évi igaz, változhatatlan vonzalmát is látta, hát nem emlegette soha a féltő aggodását.

Egyszer, a mint rendes délutáni látogatását tette a leánynál, az örömprevesse sietett hozzá és kezénél fogva vezette az asztalhoz, melyen egy csomó beírott papírlap feküdt.

sokszor is a szememre vetik a társaim, hogy dehogyan haladtam volna ilyen rövid idő alatt ennyire, ha nem lenne a protektorom Dömehási Saul, a híres író, a kinek a kedvéért sokszor még lehetlent is megtesznek a direktorok.

Es a leány hálásan vonja azt a kezét magához s ráhajtja márványfehér homlokát, mint a gyermek az apja védő, gondoskodó kezére hajtani szokta.

Dömehási Saul pedig úgy meg van elégedve magával, hogy egyébre immár nem is gondol, csak az ő kis pártfogoltjára. Persze teheti ezt a nélkül, hogy a nagy városban legkisebb híre is menne, hogy kire áldozza minden idejét, minden gondolatát. Azért csak úgy megfordul mindenütt, mint azelőtt szokott; azért megmarad a szép jövőjü, nagy karriérral bízható fiatal hírességnek, a kinek fényes pályájához kész már az ut s halad azon fokról-fokra, sikerek és dicsőség között.

Sőt Vas tanácsoséknál is megjelenik már ismét. Kimentti hosszú elmaradását valami ürügygel s azok nem igen feszegetik a dolgot. És azután fel se tűnik az sem nekik, hogy ritkábban látogat el hozzájuk Saul; rendszeren csak akkor, ha Hortense bárónó estélyt ad, — mint a kik előre tudták, hogy be fog következni az idő, mikor Saul nem lesz náluk mindennapos vendég.

S mert magától bekövetkezett, épen jókorra, mire kellett: hát egész megszokottnak veszik s annak veszi maga Vas Aranka is, a ki most már csak olyan szemmel nézi Sault is, mint a többi férfit.

Ebbe a változásba azonban mégis pár év telt bele. Pár év, a mely idő alatt Saul életében csak annyi változott, hogy az újságok ritkított sorokban köszönték,

Művészet, irodalom.

Huszonnyolc magyar írónak, a legelőkelőbbeknek és legjobb nevének arcképét kösli az Ország-Világ legutóbbi (13.) száma, érdekes ismertetést, jellemzést adván valamennyiről. Közli azonkívül egy napilapnak, a fővárosi lapoknak a történetét s bemutatja ennek a szerkesztőjét, Porcsolt Kálmánt. Egyes képei közül megemlítendő a kiállításról közölt eredeti felvételei, az újjáalakított Krisztina városi színház festményei, szép tavaszi képek, stb. Verses novellák, regényt irtak ebbe a számba Mazai Emil, Palágyi Lajos, Vértessy Gyula, Sas Ede, Szokolai Kornél, id. Ábrányi Kornél, Szigeti József, Molnár Géza, Adorján Sándor, Buday László stb. Mindezekből kitetszik, hogy az Ország-Világ csak ugyan mulattató és szórakoztató ujság. Szép képei, jeles szövege egyformán ajánlják a pártolásra. Az előfizetési ára egy negyedévre 2 frt. Mutatványszámot kívánatra ingyen küld a kiadóhivatal. (Budapest, V., Hold u. 7. sz.)

TÁVIRATOK.

— **Hamis kártyás képviselő.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Az országos kaszinóból immár a második

kártya-botrány híre szivárgott ki. A mostaninak a hőse Babó Emil orsz. képviselő, a kinek ügye jóval előbb nyert csendes elintézését, mint a Dániel-féle hasonló szerencse korrigálás. Még március elején történt, hogy az országos kaszinó kártya-termében együtt ült egy társaság, mely állandóan kultiválja a legkülönbözőbb hazard-játékokat. Kosztka Emil, Hirsch Sebő és Babó Emil ültek a zöld asztal körül és ferblit játszottak. Az osztás sora Babóra került, a ki veretett, a mint csak lehetett. Egyik partnerjének 29, a másiknak 31, neki magának 41-e volt. A szokasos visszavágásokat megelőzőleg Kosztka megragadta Babó kezét. „Emil te hamisan játszol, ugymond — ez nem megy tovább.“ A játék megakadt. A partnerek egy pillanatra szótlanul nézték a halálra sápadt embert, a ki nem tagadta szerencsétlen cselekedetét. Babó könyörgésre fogta a dolgot. A partnerek a kaszinó hírneve (?) érdekében beleegyeztek az eltussolásba, ha Babó kilép. Ugy is történt, azóta Babó tartózkodott minden politikai szerepléstől. Ez a kinos ügy a Dániel affaire nyomán lepleződött le, a midőn szemrehányást tettek Kosztkának, a miért oly kegyetlenül bánt el Dániellel. Babó a legutóbbi tőzsde-krach alkalmával igen érzékeny veszteségeket szenvedett a börzén, a hol nagyban játszott. A szegedi függetlenségi párt ma tanácskozik képviselője kinos ügyében, valószínűleg addig nem tesznek ellene semmit, míg teljes bizonyítékot nem szereznek. Az éjjel

11 órakor Babó telefonozott Aradról, a hol anyja látogatása végett időzik, irodavezetőjének, Koszó Istvánnak. A 12 órára telefonhoz hívott Koszó azonban nem jelent meg a hivatalban, miután az egész városban hiába keresték. Egész Szegeden beszélik, hogy Babó utóbbi időben irodavezetőjét többször felverte éjjel távirattal, melyben nagyobb összegeket kért.

— **A bécsi tűzoltó-sztrájk vége.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Ma délelőtt mintegy 200 sztrájkoló tűzoltó jelent meg a központban, jelentve, hogy újra szolgálatba akarnak állani. Müller főparancsnok kijelentette, hogy mindazokat visszafogadja, a kik nem izgattak; egyben azt kívánta, hogy kezszerítással engedelmességet fogadjanak. Erre mintegy 170-en kézzel fogadalmat tettek és felvételtek. Ezzel a sztrájk befejezettnek tekinthető.

— **Királyunk az Ur koporsójánál.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Ó felsége és a Bécsben időző főhercegek valamennyien jelen voltak ma délelőtt az udvari plébánia templomban mondott misén és délután a vecseryén. A föltámadási körmenet a rossz idő miatt elmaradt.

Laptulajdonos Felelős szerkesztő
SZAUTTER GUSZTÁV PLEININGER FERENC
 TAIZS JÓZSEF
 kiadó

miszerint „Dömeházi Sault, a fiatal jeles író, jog- és bölcsészettudorrrá avatták fel ekkor és ekkor“ s meg az, hogy a szive ez idő alatt úgy hozzá nőtt Pankotai Évihez, hogy egy napon csak azon vette magát észre, hogy szerelmes a pártfogoltjába.

Szerelmes. .

Ez a szerelem mindenekelőtt abban nyilatkozott meg benne, hogy féltve, aggódva gondolt arra a pillanatra, mikor Évitől meg kell válnia.

Pedig ez a pillanat már erősen közelgett.

Pankotai Évi zseniális tanítványnak bizonyult s még nagyobb akaratőről tett tanubizonyosságot az által, hogy rövid két-három év alatt annyira kiképezte magát a színi pályán, hogy a lapok, mint a jövő egyik művésznőjét emlegették. A régi falusi leányból, a ki bolondos ábrándokra adja a fejét, mi sem maradt meg belőle; a multját levetkezte egészen, csak a nevéhez ragaszkodott, a mi erre a mult s a bolondos ábrándok korára emlékeztette, még Saulhoz, a kinek mindent köszönhetett.

Persze, a nagy világ minderről nem tudott semmit.

A nagy világ csak arra emlékezett, hogy egy napon az ujságok színi referenzái ritka egyértelműséggel dicsérték meg a színházi kar egy fiatal, ismeretlen nevű szendéjét. S ehhez az ismeretlen névhez attól a naptól fogva állandóan hozzá csatlakozott a dicséret, tulajdonosának pedig társául szegődött, a szerencse s lassan-lassan a kar szendéje kisebb szerepeket, majd nagyobbakat is kapott s így nőtte ki magát a közönség szeme előtt azzá, a mi ma: elismert nagy tehetségé,

melynek csa a tért kell megadni, hogy neve állandóan ott ragyogjon a hírességek között.

Azt meg senki nem tudta, hogy ez az ismeretlen nevű, de nagy jövőre hivatott leány kinek a pártfogása, kinek a barátsága mellett ment ennyire. Az ugynevezett habituék még akkor, mikor fejlődött a sikerben, nem igen törődtek vele s gyanusan fogadták nem a sikereit, de egymás tapsait, egyik a másikat tartván ludasnak e sikerek megsínálásában. Mikor pedig elérte a teljes sikert, akkor meg abban a tudatban, hogy a kicsikét ugyis elhalásztta már valaki előlük, nem kísérelték meg, hogy legalább ők is részeseknek tarthassák magukat e siker minél impozánsabbá tételében.

Igy maradt meg Pankotai Évi, a várva-várt, óhajtván-óhajtott hírnév, pompa és fény közepette a tisztalelkű, tisztaszívű falusi vadvirágnak, a kinek szívében nem volt más vágy, csak az, hogy megmaradhason ebben az életben s megmaradjon neki az ő pártfogója, barátja, mindene, Dömeházi Saul. Nagyvilági nő lett; de a szívében egy kis világ volt csak: a megelégedettség és a hála.

És még valami más.

Neki is, mint Saulnak, a féltő aggodás: hogy ha el kell szakadnia az ő barátjától; ha az nem lesz mellette, hogy védje, hogy tanácsot adjon neki, hogy buzdítsa és lelkesítse?!

De mig Saul lelkében ez a féltő aggodás, a szerelem ez első jele, nem is haladt tovább s reá a kíváncs, édes-kedves teremtés csábos vonzalmat nem gyakorolt, a kit nem irigyelt, csak féltett, másoktól;

Cs. és kir. szab.
Zentler-féle

férfi és gyermekruha-
raktár Pécsen, király-
utca, Bazár épület, a
városházával szemben.

„Millenium-
öltönyök“

a legújabb és legdiva-
tosabb

Lodenposztóból

a legdusabb választék-
ban, továbbá tavaszi
felöltők, felső kabá-
tok, haveloc, és öltö-
nyök a legfinomabb
angol és francia szö-
vetekből bámulatos ol-
csó árakon ajánl a

ZENTLER-féle

cs. és kir. szab. uri és gyermekruha-
raktár

Pécsen, Király utca 1. sz., Bazárépület.
Figyelmeztetés! Ezén legújabb loden-
szövetek általánosan elismert tartósága
által azon kedvező helyzetbe vagyok,
hogy annak minősége valamint olcsó ára
folytán minden külföldi és fővárosi leg-
nagyobb hasonló cégekkel verseny-
ezek!

Siptár Lajos

pécsi kölcsönös segélyző-egyleti pénztárnok

amerikai szőlőtelepein Pécsen a következő tökéletesen beérett, az alábbi
bizonyítvány tanúsága szerint teljesen fajtisztá

amerikai vesszők
adandók el.

Amerikai alanyok	1000 drb	
	gyökerez	sima
Rupestris Monticola	55.—	28.—
Rupestris Metallica	50.—	28.—
Solonis	32.—	16.—
Rupestris válogatott faj (nagy levelűek)	20.—	10.—
Riparia Selecta (75% portalis)	20.—	10.—
Gyökerez fás ojtványok, kitűnően öszeforrva, Rupestris és Solonis alanyokra nemesítve, a legjobb asztali- és borfajok 10 drb.	20.—	—
Ojtványokról levágott legfinomabb asztali és borfajú 80 cm. hossz szu hazai vesszőre ezer drb		4.—

A gyökerez, úgy a sima vesszőknél körülbelül 50% ojtásra alkalmas, a többi
pedig ültetésre, a sima vesszők hossza 45 és 50 cm. A megrendelés alkalmával
25% foglalóként küldendő be, a többi pedig utánvétellel egyenlített ki. Csomagolás
és vasútra szállítás 1000 drb után 50 kr. Nagyobb megrendeléseknél árkedvezmény.

Végül, a mikor még a tökéletes fajtisztaságért teljes kezeséget vállalom, bá-
torkodom a t. rendelők figyelmét alábbi bizonyítványra felhívni:

344/1895. szám.

Bizonyítvány.

Mely szerint bizonyítottatik, hogy Siptár Lajos pécsi lakos szőlőbirtokos amerikai szőlővessző-
sző-termelő-telepe magas, száraz és kőves hegyen fekszenek, miért is a rólok lekerülő amerikai
vesszők nem túl vastagok, de annál fásabbak, vékony beltek, sűrű izületűek a tökéletesen meg-
érett, s így könnyen és biztosan gyökeresedők. — Továbbá bizonyítottatik, hogy amerikai szőlőfajai,
mint a Vitis Solonis, Rupestris Monticola, Rupestris Metallica stb. teljes fajtisztán vannak telepítve.
Pécsen, 1895. augusztus hó 15-én.

Gábor József s. k.
kir. szőlészeti felügyelő.

A közelgő husvétünnep alkalmából

ajánlom dúsan felszerelt

IMAKÖNYV RAKTÁRAMAT

a t. közönség b. figyelmébe.

Készleten vannak:

Papir, vászon, fél bőr, bőr, csont utánzat, valódi csont, elefánt-csont, bár-
sony, gyöngyház és sok másféle diszkötésekben.

Gyermek imakönyvek	20 krtól 1 frtig	Vezércsillag (Tárkányi)	3.— frttól 8.—
Uj rózsafűzér	50 " 3 "	Hajadonok őrangyala	" 2.50 " 8.—
Rózsakert	60 " 4 "	Albach szt. hangzatok	" 3.— " 8.—
Ájtatosság gyöngyei	80 " 6 "	Szász Károly, Buzgóság könyve	
Krisztus atyafiság	70 " 2.80	bőrkötésben	2.50
Arany korona	1.40 frttól 2.80	Tompa; olajág vászonkötésben	2.—
Égi manna	45 krtól 2.80	" " bőrkötésben	3.—
Vezércsillag	1.20 frttól 6.—	stb. stb. stb.	

Vidéki megrendelések pontosan eszközöltetnek. — Árjegyzéket ki-
vánatra ingyen küldök.

ENGEL LAJOS utóda könyvkereskedése

Pécsen, Király-utca 4. sz. az arany hajó szállodával szemben.

Legjobb szer poloskák, balhák, házi bogarak, moly, a házi állatokon lévő élősködők ellen stb. stb

Kapható Pécssett:

Grünhuth és Hirschler
főraktár
Alt és Böhm
Berecz Károly
Burits Máttyás
Clement Antal
Deutsch Lipót,
Dobszay Antal
Eizer János
Gyimothy Gyula
Hampl Ede
Herdlein Lajos
Hollósy Adolf
Klobucsar Mihály
Köszl János
Lang Herman fia
Lehner János
Markus S.
Mautner Mór
Molnár János
Mitsky Mór
Póth Vilmos
Praindl Gyula
Reeh Vilmos özv.
Reinfeld A.
ifj. Rézbányai János
Schäffer Andor
Simon János
Sipőcz István gyógy.
Sperl Vilmos
Spitzer Jakab
Spitzer Sándor fia
Wallerstein R. utóda
Weber Ferencz
Wertheimer Ch.

Pécs-Bányatelep:

Victualien Mag. der D.G.H.
Gebhardt István

Bar.-Szabolcs:

Pollák Gábor

Bonyhád:

Ermel Adolf
Traiber A. V.

Dombóvár:

Kacsokovics Jenő
Pauncz Adolf
Schneckenberger Rob.
Spitzer Imre

Német-Bóly:

Kann Lipót.

Szigetvár:

Fried Dávid
Oscodál Gusztáv
Szalay József

Bar.-Szt.-Lőrincz:

Gebauer Tivadár

Szulok:

Fried Zsigmond

Villányon:

Gyimóthy Jákó.

Vörösmart:

Thury Dénes gyógyász.

Zacherlin

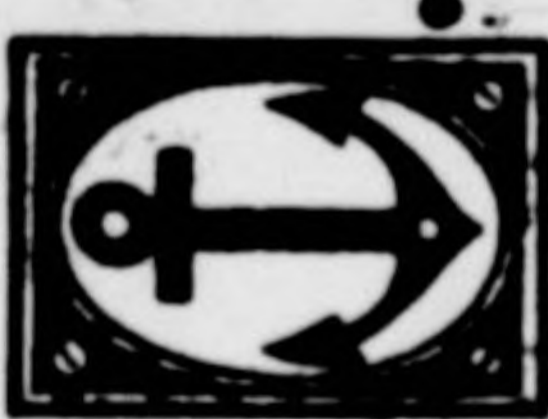
Kitünő hatása. Ugy öl — mint semmi más

szert mindennemű férget és ennél fogva az egész világon híres és keresett. Ismertető jelei: 1) az elzárt üveg, 2) a „Zacherl“ név.

Richter-féle Horgony-Pain-Expeller.

Liniment. Cepsici comp.

Ezen híres gyógyszer elállítását az idő megpróbáltatásának, mert már több mint 25 év óta megújulás, fejlesztés, fejlesztések alkalmatosságát kísérte. Ezért, ezennél, tagadhatatlanul és megkérdőjelezhetetlenül, az orvosok által bebiztosított és mindig gyakrabban rendeltek. A valódi Horgony-Pain-Expeller gyártója Richter-féle Horgony-Pain-Expeller elnevezés alatt nem titkos szer, hanem igaz népszerű gyógyszer, melynek egy háztartásban sem kellene hiányoznia. 40 kr., 70 kr. és 1 frt. üvegekben árban majdnem minden gyógyszerésznél, kávéházban, kávéházban van; főraktár: Török József gyógyszerésznél Budapestben. Bevitelkor alkalmazni igen óvatosan legyünk, mert több kisebb-bérből álló vitamin van forgalomban. Ki nem akar megkárosodni, az minden egyes üveget „Horgony“ védjegy nélkül nem valódi utasítás vissz. Budapest E. Ad. és társas, edes. és kir. udvari szállítók, Rudeltst. (Thüringia).

Árverési hirdetmény.

Alulírott ezennel közhírré teszem, hogy az Esterházy hercegi hitbizomány szt.-lőrinczi urodalmához tartozó következő ingatlanok u. m.:

1. Istvándi községben levő uradalmi bolt-ház, ennek melléképületei és ahhoz tartozó kert 1000 frt kikiáltási ár mellett 1896. év április hó 23. napján d. e. 10 órakor az ottani község-háznál,

2. Helesfa községben levő uradalmi bolt-ház és ennek melléképületei 800 frt kikiáltási árral 1896. év április hó 24. napján d. e. 10 órakor az ottani község-háznál,

3. Boda községben levő volt urod. erdészlak, ennek melléképületei és a hozzá tartozó beltelek 500 frt kikiáltási árral 1896. április hó 25. napján d. e. 10 órakor az ottani község-háznál,

írásbeli ajánlattal összekötött magán nyilvános árverés útján el fog adatni.

Az írásbeli lepecsételt s kellő bánatpénzzel ellátott vételi ajánlatok alulírotthoz 1896. április hó 15. napjáig adandók be.

Az árverési feltételek Dombóvárott az alulírottnál és Istvándi-Helesfa-Boda községek előjáróságánál bármikor betekinthesők.

■ Dombóvár, 1896. április hó 3.

Paál József

kerületi felügyelő.

A „PÉCSI FIGYELŐ“

HUSVÉTI MELLÉKLETE.

Husvét Ünnepe.

„Föltámadott!“ — ez az örömhang száll ma az ég felé a zsoltosok szárnyain ájtatos ajkáról és ünnepi harsonákból. „Föltámadás,“ — ezt ragyogja most a verőfény, ezt susogja a jégpáncéljától megszabadult folyó, ezt viritják az ibolyák és jácintok.

A legboldogabb hit ünnepe ez s nem ok nélkül halmozták el a régiek mindenféle magasztaló, áradozó elnevezéssel, elkeresztelve ünnepek ünnepeinek, királyi napnak, az idő gyökerének. Meg is ülték hajdan egy álló hétig, míg 1094-ben összevonták három napra, az újabb időben pedig kettőre. A mi székely testvéreink azonban még most sem engedték el a harmadik napot.

Örömeik ünnepe ez, melyben fordul a természet, a ruházat és az asztal rendje. Vége a nagy bűjtnek és szentelt sonka, husvéti bárány kerülnek az asztalra. Hagyományos szokásoknak hódolunk e drága ünnepen és örömeinket jelképezi a piros tojás és vidámságunkat az öntözködés.

E szokások eredetét minden évben előszokták sorolni; de a magyarázatnak jó nagy része csak találgatás. Nem is a kereszténység eredeti gondolatai ezek, csak átvett szokások; de mert sokan nem szerették pogány származásának venni, kerestek rá új magyarázatot — innen a sok eltérés.

A mi husvétünk a héber pászka-ünnep mintájára alakult. A zsidók is föltámadást ünnepeltek vele: az egyiptomi szolgaságból való kiszabadulást. Áldozati bárányt öltek, kovásztalan kenyeret, keserű füvekből és gyökerekből készült salátát ettek és az evéshez le sem ültek, hanem bottal kezükben (mintha uton volnának) fogyasztották a pászkát. Jeruzsálem elpusztulása után az ünnepi áldozat megszűnt, de megmaradt a pászka emlékére szentelt ünnep.

Az első keresztények a husvéti bárányt egy napon ettek a zsidókkal, a mi eléggé mutatja, hogy akkor még gyökere sem volt a középkori gyűlöletnek. De azt már a niceai zsinat is 325-ben elrendelte, hogy a husvét ünnepe ne a zsidókkal közös napon legyen; hanem Krisztus föltámadásának emlékére szentelve — a tavaszi napéjnyent követő boldtölte után való első vasárnapon. Ezért nem eshetik a husvét március 22-énél előbbre, ápril 22-énél pedig későbbre. A kereszténység első századaiban egészen örömmünnep volt és Krisztom egyházatyja, mint az „ünnepek királyá“ról prédikált róla.

Magyar „husvét“ nevét a husvétel szabadságtól származtatják a negyvennapos bűjt

után. A francia „paque“ nevet a pászkától, a német „Ostern“ t (valamint az angolt is) egy „Easter“, vagy „Ostara“ nevű hitregéi istentől, kinek tiszteletére tavaszkor örmütöket gyujtottak.

A husvét öntözködésről azt tartják, hogy míg a gyermekek megkeresztelése nem vált szokássá, husvét ünnepe volt az általános keresztelési idő s ennek emlékezete maradt fenn az öntözködési népszokásban. A husvéti bárányt a Jézus halála jelképének tekintik. A piros tojást némelyek zsidóeredetűnek tekintik, mert a hajdani pászka-ünnepen keményre főtt tojást is találtak föl; mások a rómaiaktól származtatják, kik Léda ünnepe szines tojásokat küldtek egymásnak a tavasz örömeire, azt példázva vele, hogy mint a tojásból élet tör elő, úgy tör ki tavasszal a földből is a növényélet. Egyébiránt a rómaiak évenként tojásjancot és tojásfutást is tartottak.

Szent László végzése szerint: nálunk magát a husvét ünnepe is négy napig ülték. Ma már a sátoros ünnep csak két napos, de van egy egész előhete: a nagyhét, melyet Krizosztom szerint azért hívnak nagyhétnek, mert ezen a héten nagy javak jutottak részünkre: a békeségnek istene ekkor egysége az eget és földet.

Nagyhéten a legmélyebb vallási gyász napja tőszomszédja a legnagyobb öröm ünnepe. Az elnémult harangok megcsendülnek, a feketébe vont oltárokon kigyuladnak a szent lángok és a templom boltozatai és a szabad ég alatt hangzik a „Ressurrexit“ háláéneke.

Örömszóval, sorlóvésekkel, zenével, csengetyűszóval, tölti be a léget. A föltámadás hite, mint a szív költészetének malasztja árad szerteszét. Dicsőítjük a megváltót, ki a szeretet aranyhidjával kötö össze az eget a földdel, s örvendünk, hogy elmúltak az idők, midőn a vakbuzgóság a szeretet valóságában is gyűlölködés kufejét kereste s annak nevében, ki a világ legszentebb igéit hirdette: „Szeresd felebarátodat mint te magadat,“ gyűlölte, üldözte, mindama felebarátokat, kik nem egy felekezethez vallottak vele.

De e rideg tanok szolgaságából is — föltámadt világ: És évszázadok óta nem zengett tisztábban a föltámadás háláéneke, mint a legújabb időkben, midőn az ember nem gyűlöli többé embertársát csak azért, mert más hitelve, más oltára, más istene van. Az a szeilem, mely a Golgothán váltá meg bűneinket, korunkban nem fegyverrel hódít már híveket, hanem példákkal buzdít

követőket, hogy mentől többen egyesüljünk a kereszténység legbensőbb lényegében: az emberszeretethez.

Legyen áldás és béke husvétkor és husvét után mindazokon, kik szeretetben élnek és jót cselekesznek!

Apáca-avatás.

Apáca lesz hát, ugy hallom, kisasszony. És faj ez ujság, higgye el, nagyon! Mert szomorú, hogy bimbó ne fakadjon, Elhervadván a tavaszi fagyon.

S szokatlan az, hogy énekes pacsirta A porba szálljon s ég felé soha; A hol köszönti felkelő nap pirja, Mig lenn a porban sorsa mostoha.

Az ifjuságé a remény, az ábránd! A lemondásra lesz még alkalom Majd akkor, hogyha már sem mi se vár ránk, A multakért csak bánat, fájdalom.

De a kinek egy édes, szép jövőndő Áll még előtte ismeretlenül, Tévtuton jár az, hogy — ha napja feljő — Elzárkózik s derűt, sugárt kerül!

Kegyed megáldva minden földi jóval, Kedves a lelke, kedves szép maga. Csodálkozom és sajnálom valóban, Hogy ime a virágnylás szaka, Mely élni hív és örömekre csábít, Szívében a lemondást hogy teremte? És csillaga, mely éltére világít, Borús felhőbe magát mért temette?!

Küzdés az élet. Csalódás is várja, Ki ösvényére indulóba' van. De nincs sehol a boldogságnak párja, Mit e küzdés nyújt s menjek bár magam Egész világnak ellenébe, mégis Hitem, bizalmam meg nem tántorul; S még forrni érzem szívem cseppnyi vérit, Mért mondanék le ábrándjairul?!

A gyenge nő e küzdelemre gyenge, S diadalt mégis hamarabb arat; Van fegyvere, mit használ ellenembe': A báj, a kellem, jó szív s akarat. És ha csalódik, csalódása árán Uj boldogságot bizonynyal szerez S nem hervad el, vigaszt nem nyerve, árván Lesz, kit szerethet s a ki még szeret!

Holnap avatják, ugy hallom, kisasszony. S mert fél az élet csalódásitól, Akarja, menten tőlük hogy maradjon S elvonja magát hivalgásiból. . . Pedig kinek még csalódása nincsen S egy ifju éltet korán eltemet, Hogy meghaljon számára minden, minden — Nagyobb csalódás ennél nem lehet!

Honthy István.

Roskovics Ignác műtermében.

Valahányszor átlépek a Röck Szilárd-utca 39-ik számú ház küszöbét, mindannyiszor úgy érzem magam, mintha templomban volnék. Olyan forma ihlet száll meg, mint Mózeset, midőn az ég csipkebokorhoz közeledett. A kinek szívében csak egy szemernyi fogékonyság van a szépművészetek iránt, annak a legnagyobb ünnepe Roskovics Ignác műtermébe beléphetni.

Pártos Gyula — Bartolucci férje — műépítész, néhány évvel ezelőtt, háza udvarának hátsó részén fölépítette Roskovics Ignác remek műtermét, a művész tervei szerint.

Mióta a gyönyörű reneszánsz stílusban épült műterem elkészült, azóta az nekem második otthonom. Ez otthonhoz pedig úgy jutottam, hogy egyszer egy Józsefvárosi vendéglőben együtt voltunk vagy huszan a mi vértünköl, piktorok és ujságírók. Először nem választottunk, de azért természetesen találtuk, sőt követeltük, hogy „Náci” legyen az; mert az istennek csak egy igazi bohémje van, s az: Roskovics Náci.

Ő ép olyan Náci-ja a bohém világnak, miut gr. Károlyi István Pistája a főrangúknak, vagy Böthy Aldzsi, Aldzsija politikusoknak.

Beszélgésünk azon fordult meg, hogy van-e igazság a földön vagy sem. Én azt vitattam, hogy nincs; mert ha volna, akkor nem lenne egy embernek tíz szobából álló lakása is, nekem pedig egy sem. E képtelen állításmat Náci olyképen egyenlített ki, hogy hogy lakásából egy szobát örökösen átengedett; a kérdés ilyenképen megoldásába én természetesen belenyugodtam. Azóta vagyok Roskovics vendége.

A villaszertű épület áll pedig: egy német és magyar s két előszobából; egy jobb és bal kórhuzból s a műteremből, mely az egész emeletet elfoglalja, a hova az előszobából egy csigalépcsőn lehet feljutni.

A műterem olyan világos, akár egy tveggház. A terem legnagyobb kincse, a késszülőfőben levő „Unio”, a melyet Kozlovár városa rendelt meg. A kép hossza 7, szélessége pedig 4 méter. A képen vagy 150 alak lesz, a kik lehetőleg arcképek után készülnek, tehát élethűek lesznek.

A kép hatása óriási lesz, mert tárgya is olyan, a melyért minden magyar lelkesül. 1848 május hó 30-án kimondják az uniót Magyarországgal. A nemzeti szintű zászlót be hozzák az országgyűlési terembe s a vak Wesselényi Miklós megáldja azt.

Wesselényi alakja életnagyságban lesz festve. Az országgyűlés tagjai mind díszmagyarban — lelkesülten üdvözlik a nemzeti jelvényt. Maga báró Puchner tábornagy, a királyi biztos is föláll; a karzat teli van Erdély előkelő hölgyeivel, a kik kendőiket lobogtatva éljeneznek.

A remek mű alakjai mind beszélnek, s az öröm és lelkesültség látszik az arcokon.

Erdély főurai elárasztották arcképekkel a művészt, ott van a többek közt a mostani miniszterelnök édesanyja; Madarász egy 1867-ben festett képe, a melyen báró Bornemissza Tekla és Leöwey Klára láthatók, amint a kufsteini börtönben sínlődve vigasztalják egymást. E két honleány büne az volt, hogy ápolták s etették a sebesült honvédeket, ezért őket Haynau megvesszőztette s börtönbe vettette. Ott van Radák-né életnagyságu arcképe is. A nagy honleány 1850-ben, nem bírván másképen hazaszeretetének kifejezését adni, házat fehérre meszeltette, a salukáterekeket zöldre és a ház tetejét újra szindelyeztetvén, pirosra festette. Nagy kiterjedésű birtokain a nép közt nemzeti színbe kötött bibliákat osztogatott.

Nemzetünk e kiváló hölgyei szintén jelen voltak az emlékezetes országgyűlésen s

a karzatról ők is lobogtatták fehér kendőiket. A művész a képer 20.000 frt tiszteletdíjat kap.

A műterem egy másik ékessége Kosuth Lajos arcképe, a melyet Pest vármegye számára festett. A kép ugyyszólván egészen kész, csak néhány jelentéktelen esetvonást kell még rajta csinálni.

Kosuthot legjava férfikorában szónokolva ábrázolja, a midőn a 40-es évek poszsonyi diétáin mindenkit elbűvöl s meghódít. Balkesében papirtekerest tartva, asztalra támasszkodik, jobbát szónoki pozba helyezi. Balján kard csüng. Félig kigombolt atillát s pantallót visel. A képet a vármegye a napokban veszi át. A honorárium családi titkot képez.

A szegedi pályázat azonban, nem képezvén titkot, elárulhatom. Szeged városa ugyanis a millenniumra képet festet, a mely az árvíz által tönkre tett Szegedet ábrázolja, a midőn a király pontonon kíséretével megjelenik a koldusbotra jutott nép közt s kimondja azt a történeti nevezetességű mondatot: Szeged szebb lesz, mint volt!

A pályázatra három festőművészt kért föl a tanács: Vághó Pált, Patakylászlót és Roskovics Ignácot. A vázlatért mely a kép egy harmad nagyságának kell hogy megfeleljen, ezer forintot kapnak a pályázó művészek egyenkint. A vázlatot — két méter nagyságot — ápril hó végeig kell benyújtani. Vajjon ki fog a három közül győzni!??

A műteremben művészi rendetlenségben hevernek a Budapest Józsefvárosi templom festményeinek vázlatai, a melyet a művész oly remekül kifestett potom 8000 frtért.

Ugy halljuk, hogy a József-utcai Jezsuita templom festését is rá fogják bízni. E munkánál a művész dusan rekompenzálhatja magát, mert a mágnás asszonyok bőkezűbbek a József-városiaknál.

A műtermet délutánonkint a főváros legelőkelőbb műpártolói látogatják, a kiket Roskovics szeretetreméltóságával valóssággal elbűvöl. Én már úgy beletanultam a ciceroniskodásba, hogy akár fölcsaphatnék tiszteletbeli műértőnek s elmehetnék én is Olaszországba képeket vásárolni.

Lármás őrmester.

Királyok királya.

Néptolongs, zászlólengés,
Egekig hozsánna:
Most érkezik a perzsa sah,
Királyok királya.

A perzsa sah! Szent ihlettel
Ejtsétek ki e szót.
Miként imát rebegik ezt
Naponkint milliók.

Görnyedezve uralja meg
Birodalmak népe;
Élet-halál nem kerül, csak
Keze intésébe.

Kincs kell neki? A tömeget
Vajjon mért kimélje:
Előkerül mit a föld rejt
S tengereknek mélye.

Avagy talán rózsabimbót
Szakítani vágya:
Keblén hervad Perzsiának
Bármelyik virága.

A mit kíván, a mit óhajt,
Joggal, vagy jog örvén,
Teljesedik, mert hisz nála
Az akarat — törvény.

Én is várok. Most érkezik
Szivem királynéja,
Nincs tolongás, nincs hozsánna,
Még az ajk is néma.

De szemében rám ragyog a
Mennynek mennyországa . . .
Koldus vagy te hozzám képest
Királyok királya.

Balog István

Feltámadás.

Irta: Floridor.

Az egész hűsvéthétfői délutánt látogatással töltötte. Volt a Romváry tanácsosknál, a hol három férjhez menő lány is van, mind a három jó ismerőse; ezek körében még úgy a hogy eltelt az idő. A szőke Bella minden hiábavalóságon idegcsiklandóan tud kacagni, s megnevettetné talán a legkomolyabb embert is; Teréz, a középső, pompásan zongorázik s nem tartja illetlennek, ha Beethovettn, meg Sausse szonatai mellé csemegétül a „Lili” operetből és társai csintalan dalocskáiból eljátszik egyet-mást, a mihez Tini, a legfiatalabb, az ő édes csalogányhangján egy kis könyörgésre a vendég kedvéért a szöveget is elénekli. Mellettők a nagyságos asszony, a mama sem marad nagyon vissza s kedves szellemességével igen jó hatást bir gyakorolni a fiatal emberekre. Szóval Romváryék a legkevésbé unalmas család, s a három lány . . . no de ő nem jár hozzájuk házassági szándékkal, csak szórakozás kedvéért, s hogy eleget tgyen a világtól törvénytényé emelt szokásnak, melynek más haszna nincs, mint az, hogy az idő mulik. A mi némelyekre tagadhatatlanul mégis haszon. Ő is ezek közé tartozik.

Romváry tanácsoséktól a kis Lidihez ment. Egyik jó barátjának özvegye ez, ki még most is — egy év után — gyászolja a férjét s különösen ő előtte mindig úgy emlegeti, mint kit sohasem fog elfeledni. Hanem azért tüzes fekete szemével bele-belemélyed férfias arcába, sóhajtozva hallgatja szavait s mindig arról panaszkodik neki, hogy milyen elhagyott, magára maradt s nincs egyetlen igaz barátja — csak ő. A miből következik, hogy a kis Lidi már sokkal unalmasabb, mint Romváryék; siet is tőle mielőbb el, bár az özvegy édeskés szavakkal marasztalja s bucsuzáskor hevesen megszorítja a kezét. Bosszankodik is magában eleget, hogy miként tud vele szemben olyan hideg lenni; mikor csak készakarva nem veszi észre a szerelmet, melyet iránta érez s mindenkép ki akar mutatni.

Következtek Szabó Zoltánék. Zoltán együtt dolgozik vele a miniszteriumban, s jól ért a sakkhoz, meg a pagáthoz. Épen nagy társaság volt náluk. A karcsu, szép termetű Eszter, a háziasszony, kinek az arca olyan finom, mint a puha hó s ajkai pirosak, mint az eper, mosolyogva fogadta s először abba a terembe vezette, hol a nők voltak. Ott eltrécselt egy jó órát s csak azután szabadulhatott át a férfiakhoz, kik Zoltánnal élükön hatalmas szivarfüstbe burkolva áldoztak a zöld asztal mellett a kártya nemes művészetének. Neki is helyet szori-

tottak; azonban alig telt el egy újabb óra, már beleunt. A nők épen akkor távoztak. A jószívű Berkessyné megszánta a kikérte a férfiaktól, hogy haza kísérje. Azok nagynehezen megengedték s így megmenekülhetett tőlük.

Künn az utcán akkor gyujtogatták a lámpákat. A szeles áprilisi esték egyike volt, csipős szél sivitott végig a házsorok között. A járó igen csuszósnak tetszett a permetező hideg eső miatt s a nő erősen belekapaszkodott a karjába. Szinte érezte testének delejes melegségét, a mi áthatott a selymes prémmel körített felöltőke szövetén s égetni kezdé. A fiatal asszony nevetgélve beszélt mindenről, a mi eszébe jutott; némely járó-kelő utánok is nézett s irigyen sejtett bennök — persze rosszul — holmi boldog szeretkező párt. Mikor Berkessyék házához értek, nem tagadhatta meg a szép asszony kérését a bement egy félórára, míg Berkessy Gusztáv hazavetődött a kaszinóból. De vacsorára még sem maradt ott; inkább füllentett egyet, hogy már máshová van invitálva.

Pedig nem hitták meg sehová. Nem volt előtte más út, mint hogy haza menjen. Ugy is tett. Biztos volt ugyan benne, hogy otthon sem talál semmit, mivel az est hosszúságát megrövidítse, de kénytelen volt vele. A látogatásokkal már beelégedett. Hiszen minden vasárnap, vagy ünnepnapon van bennök része, s az élvezet, a mit nyujtanak, vajmi kevés. Mindenütt ugyanaz a kép fogadja; a nőkben többé-kevésbé felleli mindig azt a leplezett, de mégis nagyon érezhető kacérságot, azokat az ártatlanság fátyolyába burkolt ravasz cselofságokat, melyek olyan kívánatosakká teszik őket, de hamar unalmassaká is; a férfiakat is úgy ismerte, hogy nem volt titkuk előtte egy szemernyi sem, akár szerelmi kalandjaikról, akár egyéb elményeikről kérdezted volna. Hiszen már tíz év óta él ebben a körben, tíz év óta szívja nagy város levegőjét, mely az embert vagy különccé, vagy blazirttá teszi. Ezer meg ezer tapasztalat volt s ezek révén bizonyos életunalom vett rajta erőt. Nem is igyekezett elejét venni, s ennek köszönhette — ha ugyan volt köszönet benne — hogy harmincöt évével agglegény maradt. De úgy megszokta, hogy talán nem is élhetett volna nélküle.

A szobaleány ép akkor végezte be az éjszakára való rendezkedést szobájában, mikor belépett. Az egyik sarokban ott állt az ágya, kényelmes puhára vetve; a kis kerek asztalon készen várt a szamovár, hogy mindennapi szokott theáját elkészítse; a kandallóban is pattogott a tűz, a mi még be is illett így esténkint. Minden olyan barátságos volt ebben a kis fészekben; csak egy hiányzott belőle, — az asszony. Ezt a hiányt azonban ő meg sem érezte.

Gyors sietséggel hányt le magáról tavaszi felöltőjét s egy-két perc alatt háziasszonyként lépett be a szobába. Aztán oda tolt egy támlásszéket a kandallóhoz, meggyujtotta a szeszt a szamovár alatt s belebámult a kékesvörös lángba. Megunt várni, míg a víz felforr; felugrott s elkezdett keresgélni könyvtartó szekrénye könyveit között. Mind olvasta már kétszer-háromszor. Jókait, Eötvöst, Keményt

ép úgy, mint Hugó Viktort, Daudet-t, Ohnet Györgyöt, Zolát, vagy Jean Pault. Még Renant is s mellette aquinói szent Tamást. Most egy homályos szögletben végre egy aranyos, díszes kötésű könyv vonja magára figyelmét. Kivesszi, lefujja róla a port s elolvassa címét, „Napló“, — ez az az az áll rajta. Mosoly vonul át ajkai felett; szinte kicsinyli magát s húsz éves korát, mikor ilyen haszontalanságokkal fecsérelte az idejét. De azért nem teszi le. Elkészíti a párolgó theát, kényelmesen elnyujtózva székeben felszűrösli s egy-két fahasábot tolvaa tűzre, szivarra gyujt s lapozgatni kezdi a könyvet. Egy helyen megakad a szeme valamiben; átfut egy két sort s aztán mind nagyobb érdeklődéssel merül bele olvasásába. Rövid fejezetekben, változatosan van ott megörökítve egy-egy nap története.

A távozó fecskék nem mindenütt s mindenkinnek okoznak szomorúságot. Ilyen kivétel képez Berényes városa, a hol mikor a fecske távozik, akkor kezd összeverődni a vidék aranyitjusága, hogy a tudós, bölcs professzorok tanait hallgassa s megtanulja ismerni az emberi jogot, alkotmányosságot, igazságot. Más szóval ekkor kezdődik a tanév, s a sok kisebb es nagyobb diák között megérkezik a legnagyobbik is, — a jogász.

Itt vagyok végre én is. Egy jó barátomnál, Kéry Fülöpéknél fogadtam szállást. Derék, jómódu polgárcsalád. Az öreg Kéry típusa azoknak a patriarchalis öreg uraknak, kikben a mindig friss kedély egyesülten áll ellen az erős lélek és szívjószág segedelmével a kor hatalmának. A nemzetes asszony tiszteletreméltó derék matróna. Fülöp jó barátom; ezt nagyon elégnék tartom jellemzésére, Még egy leány is van a háznál, a huga. Ezzel ismerkedésem így történt meg.

Szobám rendezésével voltam elfoglalva, midőn benyitott hozzám.

— Jó napot, Fűredi ur: megérkezett? Olyan dallamos, csengő volt a hangja, mint az eolhárfaé.

Épen féltérden állva rakosgattam a könyvszekrénybe könyveimet. Meglepetve ugrottam fel s pirulva szóltam valamit. Mosolygott zavaromon s egy csinos szekrényt nyitott fel.

— Ha megengedi, majd elrendezem fehérműtűit . . . Ne, ne, ne is szóljon ellen; már természetemben van, hogy nem tűröm az ellenvetést.

S nevetett. Csengő, kedves hangon. Nem tudtam szólni egy szót se. Csak bámultam karcsu termetét, telt, de még sem kövér idomait, fekete haját, mely két vastag fonatban verdeste vállait s leért csipején alól. A szemébe még nem mertem tekinteni. Mély csendben sürgölődöttünk mindketten, míg egyszer ő újból megszólalt.

— Így la. Itt már minden rendben van, Fűredi ur.

S ráfordította a szekrény kulcsát.

— Köszönöm kisasszony.

Most mégis felpillantottam rá. Rózsás arcáról meleg üdőség áradt felém, fekete szeméből lángugár csapott szemeimbe. Félig durcásan nézett rám s ajkait kedvesen felbiggyesztve, visszafelélt:

— Engem Erzsikének hívnak.

— Bocsánat, kisasszony, de —

— Mondom, hogy Erzsikének hívnak.

— Tehát Erzsike, bocsáson meg. de . . . de . . . engem pedig Andornak és nem Fűredi urnak.

Nem is tudom, hogy jutott es es eszembe. A szép lány újból megcsendítette esüt kacaját.

— Hahaha!

— Igen, Erzsike, Andornak és nem . . .

— No, Isten neki. Ha csak es alatt a feltétel alatt akar megegyezni, hát legyen — Andor! És így jó barátok leszünk, ugy-e?

Elém nyujtotta formás kis kezét. Csak az ujjai hegyét mertem megérinteni, hanem ettől az érintéstől is forróság futott át egész valómon. Megint nem tudtam szólni egy okos szót. Ő pedig tovább is mosolygott.

— Jól van. S most nem háborgatom már.

S ezzel megfordult a sarkán s kifutott a szobából. Én pedig ott álltam s néstem utána hosszasan, azaz, hogy az ajtóra, melyen eltűnt. Olyan csodálatosnak tetszett előttem. Kedves, egyszerű volt; hevülékeny a természete, kíváncsi, vágyakért rajongó a lelke s mindezt még most csak sejtettem benne.

. . . A kandallóban nagyokat pattant a fahasáb. Egy ily pattanás felébresztette. A könyvet félig becsukta kezében s rámeredt szemével a kandalló ajtónyílására, mintha annak a nagy pattogásnak keresné az okát. Hanem egészen máshol járt az esze. Maga előtt látta azt a leányt, az ő tizenhatéves ártatlanságával, kívánatos pajzán vidámságával. Valami különös vágy űzte, hogy tovább olvassa ezt a tíz-tizenkét év előtti történetet, mely csak nagy vonásokban, a fiatalság könnyelmű felületességével volt papírra vetve, de mégis jól jellemezte íróját is, meg azt is, kiről szólt.

És olvasta, a mint következik.

. . . Már jó barátok lettünk. Ismerem már szeszélyeit, kedveskedését; pajkos rosszasságát s száz, meg száz jó és nem jó tulajdonságát, melyek olyan harmonikus egészben tudnak benne egyesülni, hogy egy közülök ép úgy, mint minden száz és száz együtt csodálatossá teszi. Csodálom, mikor nevet, mikor haragszik; csodálom, mikor komolykodik, vagy ha pajzán tréfákat űz; csodálom még akkor is, mikor szemembe mondja, hogy én ő előtte a legkiállhatatlanabb ember vagyok, kit valaha ismert; még akkor is, ha olyan kezes lesz, mint a szelid bárány s megengedi, hogy egy kissé hosszasan nézzek a szeme közé.

De csodálatom ma kétszeres. Ma olyan dolog történt, mi okvetlenül véget kell, hogy vessen ennek a különös, félig érthetetlen viszonyoknak, mely közttem és e közt a csodálatos lány között szövődni készül. Mikor estenden a tornácra ültünk, az öreg Kéry megszólalt.

— Még nem is tudja öcsémuram, — csak így nevezett, — hogy a mi leányunk menyasszony.

Ersei épen ott kötögetett közlemben egy széken, honnan, egy-egy pillantása gyakorta rám szállt. Mikor az öreg e szavait meghallotta, idegesen ugrott fel ültéből s nagyot dobbantott kis lábaival.

— Eh, én nem értem, édes apa is mindenkinek elbesséli már. Hát az vagyok és jól van. Ha Fehér Pali hazajön a katonaságból, megtartjuk a lakodalmat s azsal vége. Vagy csak azért emlegetik mindig, hogy el ne feledjem?! Gondolok én rá amugy is eleget!

S ezzel kisetett a tornácra s csaknem futva haladt a kert felé. Hallottuk, a mint haraggal csapta be maga után a rácsos ajtót.

Az öreg mosolyogva nézett utána. De én eleápadtam. A mit az apa azonban nem vett észre.

— Ilyen ez, szólt. Valami van a vérben, a mi egyikünkre sem üt. Ábrándos, szeszélyes, haragos és mégis oly kedves, olyan enniváló.

Még egy ideig beszélgettünk. S aztán én is lementem a kertbe. Erzsike ott ült egy nagy diófa alatt, a kezében egy csomó, a kert övényeinek termett vadvirágot tartott s ujjai egy-egyét öntudatlanul fosztottak meg szirmaiktól. Mikor meglátott, elibem jött.

— Ugy-e nem nevet ki, hogy úgy megharagudtam az előbb? De lássa, mikor mindig azzal zaklatnak. Hát el vagyunk gyűrtüszve, igaz; de azért ha megharagítanak, nem jutunk az oltár elé! Nem bizony.

A szirénhangok nem különbek, mint az ő szavai voltak. S hogyan tudott mellőlük nézni. Nem bírtam kiállani s ekintetét. A kezében levő virágokra pillantottam bizonytalanul, tévovázva.

— Ezeket töltöm ki a haragomat, szólt. Ez az egy még ép és nagyon illatos; ne tűzzem a gombiyukába?

Feleletet se várva, mellém lépett. Az arca kipirult egy kicsit; domboru keble elkezdett gyorsabban pihegni; ajkainak forró lehellete szinte persselt, hajfürtjeinek illata kábított. Sokáig babrált a virággal, tetette az ügyetlenséget.

Aztán előre futott a kert utjain, le a tövében elfutó Rekettyés patakhoz. Az égen már feljött a hold; szép, enyhe őszi este volt. Utána mentem; úgy se volt más dolgom. Hamarabb odaért a patak-partra s onnan tekintett felém. Majd megpillantott egy esti pillét, üldözni kezdte, hogy elfogja. A pillangó ide-oda csapongott kis szárnyain, ügyes fordulatokkal menekülve üldözője elől. Egy ilyen fordulatot akart megakadályozni a leány, de rosszul számította ki a lépést s elbukott a sikamlós, meredélyes parton. Egy pillanat alatt hozzá ugrottam s megkaptam karcsu derekát. De magam is alig bírtam fentartani magamat s féltérde kellett ereszkednem, hogy mind a ketten le ne guruljunk a Rekettyés hűs habjaiba.

Ott feküdt a karjaimban. S látva a veszélyt, nyakam köré fonta karjait, melyekről felcsuszott az otthonka csipkés, bő ujj; arca arcomhoz ért, a mint fejét vállamra hajtotta s onnan mosolygott rám, míg megpihentem. A következő percben már talpon voltunk s ő a kiállott veszedelemtől még most is lihegve igazgatta összegyűrt ruháit.

A tornácra kihallatszott Kéryné hangja; vacsorára hívott bennünket. Erzi rám nézett s mosolyogva szólt:

— Lássa, mit nem tesz a szelesség.

No de jó volt nekem ez a kis ijedtség, majd máskor okosabb leszek. Azsal befutott a házba . . .

. . . A kandallóban kialvó félben van a tűz. Beteszi a könyvet a kedvetlenül dobja le maga mellé a kis asztalra.

Nos és mi lett ennek szerelmi történetének a vége? Mert hogy az, nyilvánvaló; csak hogy egy husz éves gyerek, meg egy tizenhat éves lány szerethet-e másképp, mint így? Nemsokára azután el kellett utaznia; az apja nagy beteg lett s meg is halt. Belekerült pár hónap, míg anyjának segítségére volt a gazdaság rendezésében; mikor rendezve volt minden, akkor sült ki, hogy nekik alig maradt a nagy birtokból valamijük, mind az adósoké. Épen arra a napra térhetett vissza Berényesre, a melyiken a lányt oltárhoz vezette Fehér Pali, egy tehető fiatal birtokos, a ki akkorra hazakerült s katonaságból.

Boszusan nyitja fel a kandalló ajtaját. Rádob a hamvadó parázsra egy-két hasáb fát; de csak nem akar felgyulladni a tűz. Valami heverő papir után pillant. Egyszerre kegyetlen gondolat támad a fejében. Fel-emeli a könyvet, hogy a fahasábok után dobja; hanem még sem teszi. A helyett feláll és visszahelyezi a könyvtár sarkába. Még se bántja. Hiszen ha az nincs, most az unalomtól nem tud mit csinálni; így meg ime itt van már az éjféli.

Rágyujt egy új szivarra s visszaül a kandalló mellé. Az a tizenkét év előtti történet nem megy ki a fejéből. Egy jót is mosolyog rajta. Milyen az a tizenhat meg husz éves ártatlanság s milyen volt ezelőtt tizenkét évvel abban a városkában a világ! Szinte kedve támadt megnézni, olyan-e ma is; szinte szeretné azt a történetet megint átélni — csak úgy szórakozás kedvéért. A leány azóta asszony lett; hogy szép, kedves asszony, azt így láttatlanból is elismeri. Hát mért nem keresné fel őket egyszer; a régi ismeretség révén kedvesen fogadják, az bizonyos. S az a régi szerelmi történet . . . az . . . az! A mi szinte feltámad a lelkében ma, a feltámadás ünnepén . . .

S mikor a kiégett szivart eldobja, azsal az elhatározással fekszik le, hogy a nyáron meglátogatja őket.

Tamás.

Harangoztak épen husvét hajnalára . . . Tamás még ott ült, egyedül magába' A kurtakorcsma egyik asztalánál, Hogy a söntésben valaki csak rá vár, Mikor megy már, hogy mikor viszi lába, Nem vette észre, vagy úgy is hiába Vette vón' észre, nem adna rá semmit: Mulat, míg akar. Fizeti a cekkit!

Hisz az egész világ az ünnepet várja . . . Ünneplő öröm kél husvét nagy napjára. És ő is van ma mulató kedvében, Pedig bizony már nem mulatott régen! Hogy is volt? alighogy emlékezik rája, Azóta fehér lett sok-sok hajaszála, Arcára az idő vágott mély barázdát, Mulató kedvébe' hogy utólszor látták!

Hogy is volt? . . . Ej, furcsa, hogy lett [volna másképp?

Szeretett . . . Nem volt szent előtte oltárkép, Se pap, se imádság, se mennybéli üdve, Csak az az egy, kinek két szép szeme tükre S szive dobogása volt mindene, vágya, Nappal éltetője, álmában az álma . . . S csábító szavakra elhagyta egy napon, Mikor már kitűzve volt a lakadalom!

Akkor, azon napon mulatott ő egyet Bujában s azóta kerülte a kedvet. Régen volt, bolond volt! S nem hiszi el [senki:

Ma is képes lenne azt a lányt szeretni, Hogyha megtalálná valahol, akárhol . . . S szeméből két könnycsepp lassanként aláfol. Későn veszi észre s hogy igyék a búra, Döngeti az asztalt: „Egy pohár bort újra!”

A sötét söntésben csak felijed egy lány. Késő van, hajnal van. Szinte elaludt már. A gazda is alszik. Söntésből kilép hát. „Álmos szép galambom, nem értem a tréfát. Bort ide szaporán, megfizetek érte!” Tamás így köszönti, még csak rá sem nézve. És a lány mellé lép. odahajol hozzá . . . Ajka lehellete véred' tűzbe hozná!

„No, mi a', szaporán!” Tamás imigy mordul. Van erős haragba', mit ivott, a bortul. S tovább mit mondana, ajkán akad a szó. Odakinn csak kong-bong ünnepi harangszó, Idebenn már félig leégett a lámpa . . . Tamás csak néz, csak néz mereven a lányra, S hagyja, hogy a karját nyaka köré fonja, Ingerlő szavait fülébe susogja.

Egyszerre felugrik s leráza magát, Böszült nagy haragban teste is megrándul. Pedig nem szokatlan, mit szólt a lány neki: Ki bort mér, szivét is el szokta az mérni. S mégis van a lelke erős háborgásban, A lánynak az arcán ismerős vonás van! Kifizeti borát s rohan el vaktában . . . „Ki ez a vad ember? Ilyet sohse láttam!”

Csodálkozva a lány ily szót vet utána. S azután csendes lesz minden a korcsmába', Az ajtót becsukják, kialszik a lámpa: Elvégezte dolgát a kimérod lány ma . . . Husvét ünnepére a harangszó kondul, Egy ember az utcán részegen a bortul, Tántorogva halad s így kiált hörögve: „Mikor megtaláltam, elveszett örökre!”

Rabidai.

A falu végén.

Árva volt. Korán elvesztette szülőit s csak úgy tengette életét az emberek jószágából.

Ott lakott a falu végén, az ér mellett, egy kis zsupfödeles kunyhóban. Egy jó öreg asszony oda fogadta magához, hogy legyen valakije, ki gyámoltalan öregségében támasza, gondozója legyen. A leány meg szívesen tette ezt, legalább volt, a hol meghuzza magát; volt valakije, a kiért dolgozzon, fáradjon.

Napszámba járt, s abból keresett néhány garast. Olyan örömmel vitte mindig haza azt a néhány fillért, a mit kapott. Od'adta mindig annak a jó öreg asszonynak, az meg ilyenkor odavonta magához azt a szép fekete fürtös fejet s csókolgatta, néha-néha még meg

is ástatta könyeivel. A leány meg olyan szívesen tűrte ezt.

Most is ott ülnek egymás mellett. A leány fonogat, az öreg asszony meg imádkozik. Egy foszlányos, szinehagyott imakönyv van a kezében; nyitva tartja, pedig a betűket már nem látja. De azért a szeme mindig oda tapad arra a kis könyvre. Így jobban tud imádkozni.

A leány oda-oda pillant rá, de nem mer szólni hozzá. Mikor imádkozik, akkor nem háborgatja.

Az öreg asszonynak meg egyszerre csak megerednek a könyei; összecsapja imakönyvét, s odaemeli azokhoz a száraz, fonnyadt ajkakhoz, s úgy csókolgatja, dédelgeti, mintha tulajdon édes magzatja volna. Még beszél is hozzá:

— Istenem! Mikor Pista nekem adott téged, nem hittem volna, hogy többé soh'se látom. Pedig úgy szerettem, mint a falat kenyert. Olyan derék legény is volt. Meg hát ő is annyira szeretett. Minek is hagyott el, minek ment el. Olyan boldogok lettünk volna egymással, így meg csak nyomorogtam s vártam.

Erre aztán még keservesebben kezd sirni a szegény teremtes.

A leány se állhatja meg szó nélkül. Oda megy hozzá, átkarolja, s szelid, bánatos hangján kezdi vigasztalni:

— Ne sirjon, édes nénemasszony. Majd csak a jó Isten gondoskodik mi rólunk is. Mindannyiunknak van szenvedni valója. Majd az Uristen nem feled el. Inkább mondja el bánatját, baját, mert hát kettőnek könnyebb ám elviselni a bajt meg a szomorúságot.

Az öreg asszony megtörli fénytelen szemét, ránéz a leányra és lassan, mintha attól félne, hogy más is meghallja, kezd beszélni:

— Jaj édes lelkem, galambom, nagy sorja van ám az én szomorúságomnak. De elmondom majd neked. Hadd lásd, hogy milyen nehéz dolga van egy szegény árva teremtesnek. Aztán csak hallgass ám meg jól.

— Hallgatom, édes nénemasszony, csak mondja.

* * *

— Bizony régen volt már az — édes lelkem — mikor én is olyan szép fiatal teremtes voltam, mint te. Akkor volt az, mikor az egész ország fegyverben állt s a ki csak tehetett, az ment harcolni a mi szabadságunkért. Olyan szép idő is volt az.

Én is árva voltam mint te s ott laktam valahol a Tisza mellett egy kis faluban. Egy jómódu parasztagdánál szolgáltam meg kegyeremet.

Abban a faluban lakott egy derék szép legény is. Csikós Pistának hívták. Az is olyan ágrólszakadt árva teremtes volt, mint jó magam. Sokszor találkoztam vele s ő mindig szóba cresskedett velem. Én meg olyan szívesen elbeszélgettem vele.

Egysszer egy szép tavaszi nap éppen künn dolgoztam a kertben. Csak magam voltam s elkezdtem danolni azok közül a régi szép nóták közül. Egysszer csak a kerítésen át odaszól valaki hozzám:

— Adjon Isten, Boriskám, lelkem!

Ijedtemben el is feledtem köszönni. A Pista volt az. Meghallotta a szavamat s az csalta oda:

Eleinte csak a kerítésen át beszélgetünk. De aztán Pista bejött a kertbe, odajött hozzám, még a kezemet is megfogta s akkor aztán elkezdett nekem beszélni, olyan szépen, hogy a szívem majd kiugrott örömben a kacabajkám alul. Úgy emlékszem még most is minden szavára:

— Boriskám, lelkem, én szeretlek. Árva vagyok én is, éppen összeillünk. Az Uristen is egymásnak teremtett bennünket. Miért ne legyünk hát egymásé.

Én nem mertem rá nézni, hanem oda borultam a keblére s úgy sirtam a boldogságtól. De ez a boldogság olyan rövid volt,

mert hát mást is beszélt ám az a Pista gyerek.

Mikor látta, hogy én sirva fakadok, odahuzott magához, átkarolta a derekamat, s aztán olyan szomorú dolgokat mondott:

— Ne sirj Boriskám! Látom, hogy szeretsz és ezért én most valamit kérek tőled. Azt kérem, hogy maradj hű hozzám. Mert látod galambom, nekem most katonának kell mennem. Tudja Isten, mikor kerülök vissza. De akárhol találalak is, fölkereslek. Csak te ne feledj el, te maradj hű hozzám. Akkor még egyszer mi is boldogok leszünk.

Ekkor sirtam ám még csak keservesen. Ugy fájt a szívem, hogy Pista ott hagy. Hiszen mikor annyira szerettem. Elkezdtem kérni, hogy ne menjen el, ne hagyjon itt. Ő meg vigasztalt. Azt mondta, hogy nem tart soká, aztán majd annál jobban örülünk, ha megint visszajön s egymáséi lehetünk.

Sokáig beszélgettünk. Olyan nehezen tudtam elválni tőle. Mikor elvált akkor elővett a pruzslékja zsebéből egy kis könyvet, s nekem adta. Azt mondta, hogy őrizzem meg, mert azt még az édes anyja adta neki, mikor halálos ágyán feküdt. Arra kért, hogy mindennap imádkozzam, hogy az Uristen szerencsésen visszavezérelje hozzám. Én megfogadtam neki, hogy majd imádkozom érte. Ekkor aztán még egyszer megcsókolt s leoldozta a nyakamról a kis kendőmet s azt mondta, hogy elteszi magának, hogy legyen neki is, miről rá emlékezze.

Ekkor aztán elment, úgy elment, hogy azóta se láttam, de még hírére se hallottam soh'se. Én is elszakadtam a falutól, s ide vetődtem. A mi kis pénzem volt, abból vettem ezt a kis kunyhót, hogy legyen hoi meghuznom magamat öregségemre. Meg arra is gondoltam, hogy hát ha majd Pista megjön valamikor, legyen, a hol lehajtsa a fejét.

De már ekkor alig tudott szólni szegény asszony úgy el fojtotta szavát a zokogás, hogy nem tudott beszélni. Meg hát úgy is hiába szolt volna, mert a leányon is erőt vett a szomorúság s most már ketten siratták azt a legényt, aki annyira szerette a régi szép Boriskát.

A „Boriska“ meg úgy szorogatta kezében azt a kis fakó, foszlányos könyvet.

Ugy belejöttek a sirásba, hogy észre sem vették, hogy valaki ki nyitja a kis utcaajtót. Egy béna férfiú volt. Mankón járt, s csak nehezen biccegett tovább, hangosan kopogva minden lépésnél.

Körül nézett az udvaron. Benézett az ablakon s mikor meglátta odabenn a két siránczó „fehér cselédet“ a szoba ajtónak indult, hogy benézzen hozzájuk, s egy kisé kipihentesse fáradt tagjait.

— Adjon Isten kigyelmeiteknek minden jót.

A két fehér személy ijedten nézett hátra, de mikor megpillantották az öreg bénát, nyugodtan mondták rá a „fogadj Isten.“ A leány mindjárt fölugrott, s oda lépett hozzá, s barátságosan szolt oda neki:

— Kertüljön beljebb kigyelmed, üljön le ide a lócára ni.

Az öreg nem mondatta magának kétszer, hanem letelepedett, maga mellé tevén hűséges társát, — mankóját.

A leány meg egy kis harapni való után nézett, s kiment a szobából.

Most az öreg Borcsa is megszólalt:

— Hát honnét jön kend?

— Jaj édes hugom, messziről. Járkálok, koldulok, abból tengetem ezt a nyomoru életet. Hej pedig egykor máskép volt. Akkor még volt két munkabíró karom. De hát az a katonai élet. Elmentem katonának, odahagytam mátkámat, s azóta se láttam. A háboruban azután ellőttek egyik lábamat, s most csak így vonzolólok magam faluról falura, míg egyszer csak vége nem szakad az én nyomorúságomnak is.

Az öreg keserűen beszélt, s a végén már elővett egy szinehagyott kendőt, hogy letöröljön vele valamit barátság arcáról.

Az öreg asszony meg csak nézi, nézi ezt a béna harcost, hol meg a kendőre téved a szeme . . .

Egysszerre csak fölkel, kezébe vessi azt a kis fakó imakönyvet; odalép az öreghez, od'adja neki a könyvet.

— Boriskám, lelkem — kiáltott föl az öreg, s föl akart ugrani, de visszaesett. Szegény öreg, örömeiben elfeledte a mankóját.

— Pista, hát csak mégis visszajöttél; nem feledtél el?! . . .

S az öreg asszony odalát a béna harcos mellé, megfogta kezét s úgy nézte annak a másiknak ósz fűrtit, barátság ábrásátját.

A leány is ott állt az ajtóban s onnan nézte a két boldog öreg. Nem mert bémenni, nem akarta, hogy megzavarja őket, hanem lassan visszafordult.

Kötényével törtülgette az előtolakodó könyvet s úgy elgondolta magában, hogy hát ő is ilyen nagy sokára fogja megtalálni a boldogságot?! . . .

Csontos Sándor.

— A magyar Osztály-Sorsjáték sorsjegyeinek a III. osztályra való megújítása kezdetét vette. Ezen nemcsak nálunk, de külföldön is oly gyorsan népszerűvé lett sorsjáték utolsó főhuzása május 12—28 ig ejtették meg. A ki nem huzott II. osztályu sorsjegyek azok visszaszolgáltatása és a megújítási díj, és pedig: 1 egész 20 frt. 1 fél 10 frt. 1 tized 2 frt és 1 huszad 1 frt lefizetésével a sorsjegyeken jelzett elárusítóknál legkésőbb május 2 ig újítandók meg. Teljes sorsjegyeket (mind a három osztályra érvényes sorsjegyeket) nem kell megújítani és a III. osztály huzásán minden további nélkül résztvesznek. A rendkívül kedvező nyeresményesélyekből csaknem mindenki igyekszik a maga részét kivenni és így elképzeltető, mily óriási erőmegfeszítésükbe kerül az elárusítóknak, hogy a közönséget a tömördek sorsjegyeket kifizetésével és megújításával ki-elégíthessék. Heintze Károly főelárusítóhoz Budapesten naponként ezer számra érkesnek a levelek, részint a ki nem huzott sorsjegyek megújítása, részint a nyertes sorsjegyeket kifizetése céljából. Ezen leveleknek elintézésénél természetesen a legnagyobb precizitással és pontossággal kell eljárni. Épen azért csaknem lehetetlen azok igényeit kielégíteni, kik sorsjegyeik megújítását az utolsó napokra, vagy pláne a határnapra (május 2-ra) hagyják. A pontos és korrekt kiszolgálás érdekében tehát ajánlatos, hogy a megújítandó sorsjegyek az illető elárusítóknál minél előbb praesentáltassanak, illetve beküldessenek.

Keveset használt Opper és Beyschlag-féle „Wien—Berlin“

kerékpár

jutányos áron kapható Ferencziek-utca 11. szám.

Amerikai szőlővesszők

Solonis, Rupestris, Monticola, Metallica, Nuovo, Mexicana, Taylor Narbonne, Fortworth, Martin vegyes, Rupestris, Riparia Portalis kaphatók Taussig Zsigmond cs. és k. udvari bornagykereskedőnél Pécsen.

Mily elkerülhetlenül szükséges

a szőlők permetezése

az elmúlt évadban bizonyult be, midőn csakis a permetezett szőlők nem mentek tönkre. Ennek elérhetésére legjobbnak bizonyult

Mayfarth Ph. és társa

szabadalmazott

önműködő

'Syphonia'

szőlővessző

és

növénypermetezője

mely az oldatot szivattyuzás nélkül önműködően a növényekre permetezi. Ezen permetezőkből már sok ezer van használatban és számos dicsérő bizonyítvány mutatja kitűnő voltát valamennyi egyéb rendszerrel szemben.

Ábra és leírás rendelkezésre áll

MAYFARTH PH. és társánál

mezőgazdasági gépgyárak, különlegességi gyár borsajtek és gyümölcs-értékesítési gépek részére

Bécs, II/1. Taborstrasse 76. sz.

Árjegyzékek és számos elismerő levél ingyen. — Képviselek és ismételadók kívánatosak

!Olesó csehországi tollu!

5 kiló uj, jóminőségű, fosztott, portól mentes tollu 4 frt 80 kr., 5 kiló finomabb 6 frt, 5 kiló hófehér, pehelylágyságú 9, 12, 15 frt; 5 kiló félpehely 6, 7

frt 20 kr, 9 frt; 5 kiló hófehér, pehelylágú, fosztatlan tollu 12, 15 frt. Pehely egy félkiló 1 frt 80 kr., 2 frt 40 kr., 3, 3 frt 30 krig.

Tüzött paplanok

igen jó minőségűek, darabja 2 frt 30 krtól fölfelé.

Megrendelések franco utánvétellel eszközöltetnek.

Nem tetsző áruk becseréltetnek vagy visszavétetnek.

A megrendelésnél kérjük a pontos címet.

Benedickt Sachsel,

Klattau 475, Böhmen.

Utolsó főhúzás.

Magyar

osztály sorsjáték.

Legnagyobb nyeremény a legkedvezőbb esetben

1 Millio Korona.

Huzás naponta

1896 Május 12 től 28 ig.

Nyeremény	korona	korona
jutalomdíj	600 000	= 600 000
1	400 000	= 400 000
1	300 000	= 300 000
1	200 000	= 200 000
1	100 000	= 100 000
2	40 000	= 80 000
2	20 000	= 40 000
5	10 000	= 50 000
10	8 000	= 80 000
34	6 000	= 204 000
100	2 000	= 200 000
200	1 000	= 200 000
2 650	200	= 530 000
22 000	150	= 3 300 000
25 007	nyeremények és 1 jutalom	= 6 284 000

Ezen 57 nyeremény közül az utoljára kihuzott kapja a 600 000 korona jutalmát.

III. osztályu vételsorsjegyek árai:

1/1	1/2	1/10	1/20
60,—	30,—	6,—	3,— forint

Ezen eredeti sorsjegy áraikon kívül ajánlott levél portója és nyeremény jegyzékért 25 Kr. melléklendő.

Sorsjegyeket ajánl és szétküld az összegnek postautalványon való előzetes beküldése mellett vagy utánvétellel

Heintze Károly

Budapest, Szervita-tér 3.

Sürgöny cím: **Lottoheintze Budapest.**

II. osztályu sorsjegyeknek a III. osztályra való megújítása a II. osztályu sorsjegy visszaadása és a megújítási díj befizetésével és pedig:

1/1	1/2	1/10	1/20 sorsjegy
20.—	10.—	2.—	1.— forint

legkésőbbben május 2-ig eszközöklendő.

Nyertes sorsjegyeket minden magasságban beváltok.

Hirdetések jutányos áron vétetnek

fel kiadóhivatalunkban.

Sétabotok valódi ezüst
fogantyúval 5 frt

Schönwald Imre

vizsgázott órás, ékszerész és látszerész

Pécsett,

Király (fő) utca, Hattyu épületben.

Eccsé hirtűcsák valódi ezüst ékít-
mény és monogrammal 6 frt

**Jegyzéke azon tárgyaknak melyek állandóan raktáromon
vannak:**

Valódi ezüst evőkészletek 6—12 és 24 személyre 50, 120, 160, 300, 400, 430, 800 frtig.

Valódi gyémánt, brillánt és más ékkövekkel dolgozott ékszerek a leg-
ujabb és legszebb kivitelben minden árakban 25 frttól 3000 frtig.

Valódi ezüst állványok, kenyérfosarok, ezukortartók, gyertyatartók, tál-
czák, serlegek stb. 20 frttól 500 frtig.

Legnagyobb raktár a legjobb valódi ezüst és arany angol és svajcezi zseb-
órákból eredeti gyári árak szerint.

Salon, ebédlő, iroda, konyha és ébresztő órák minden stýlben gazdag
választékban.

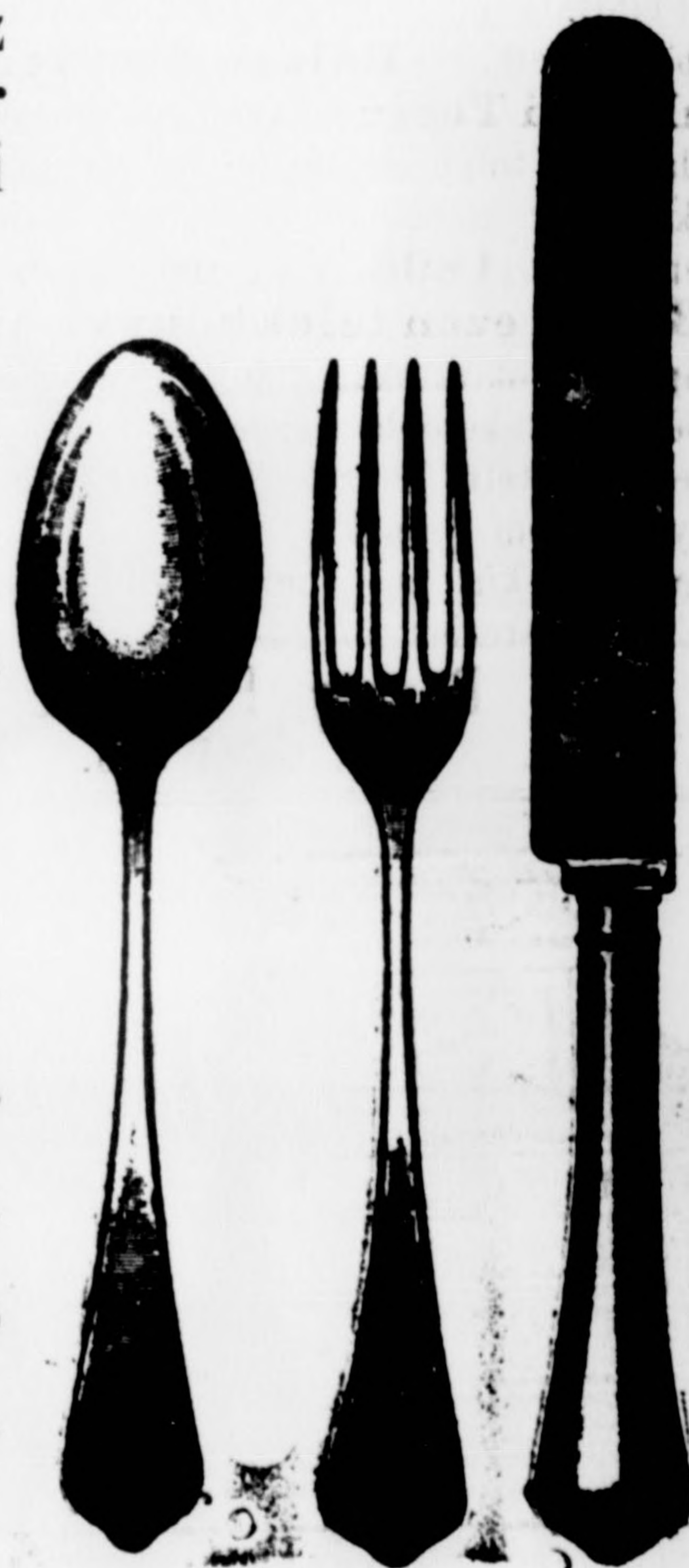

Különlegesség párisi bronz
álló és utazó órákban, miniatúr
női arany órák gyöngy és valódi
gyémánt lánczokkal.

Párizsi iparművészeti tár-
gyak u. m.: virágtartók, asztali
állványok, képkeretek, bor, sör
és cognac készletek, girandolok,
consoldiszek, író és dohánykész-
letek stb. pazar szép kivitel és
igen mérsékelt árakkal.

Saját aranyművesi, vésnöki va-
lamint most nagyobbított órás-
műhely a hol minden e szakmába
vágó munkálatok és javítások a
legjutányosabb árak mellet igen
rövid idő alatt készíttetnek.

Bérbe adandó.

a pécs baranyai központi takarékpénztár „Bazár” épületében azonnal

- 1) egy 8 szoba és mel-
lékhelyiségből álló lakás.
- 2) egy 5 szoba és mel-
lékhelyiségből álló lakás.
- 3) egy 2 szoba, konyha
és kamarából álló lakás.
- 4) egy harmincz év óta
fennálló czukrász üzleti he-
lyiség, műhely és lakással.
(Ezen helyiségek más üzletre is használ-
hatók.)

Értekezhetni a Pécs baranyai
központi takarékpénztárnál.

6754. sz. Hirdetmény. tk. 1896.

A pécsi kir. törvényszék, mint telek-
könyvi hatóság közzéteszi, hogy a nagy-
közári 117. sz. tjkv. elveszvéen, annak pót-
lásául a telekkönyv tervezete elkészült,
elfogadtatott és betekintésre a tkvi irat-
tárba letétezt.

Felhivatnak, mindazok, kik ezen ter-
vezetben felvett, — **Balázs Mihályné
Gyuláncsi Teréz** tulajdonát képező —
ingatlanokra tulajdoni igényt érvényesíteni
vélnék, avagy zálogjogot szereztek, ebbeli
bejelentésüket **1896. évi november
hó 30-áig ezen telekkönyvi ha-
tósághoz** okiratokkal támogatva nyujt-
sák be; mert később bejelentett igények
figyelembe vétetni és zálogjogok elsőbbsé-
get nyerni nem fognak.

A pécsi kir. tszék, mint tkvi hatóság.
1896. évi márczius hó 24-én.

Bogyay Pongrácz
kir. tszéki bíró.

Legujabb szenzációs találmány.

Felülmulhatatlan! Bámulatos olcsó! Egyetlen a maga nemében!

Uj! Uj! Egyszer és mindenkorra

Uj!

elegendő ha vásárol két forintért egy
elpusztíthatatlan kitűnő és ujonnan felta
lált cs. kir. szabadalommal védett

Uj!

kézi mosógépet kararai márványból

„**Hlavacsek szabadalma.**”

Legjobb valamennyi közt! Az anyag keménysége folytán elpusztíthatatlan
és mindig sima. Találmányunk fölötté áll minden eddigi kézi mosó gépnek,
minthogy csakis finoman köszörült és főképen kararai márványból készül, finom-
sága és simaságánál fogva a legtisztább, kifogástalan és gyorsabb mosás ére-
tik el, mint bármily más mosógép által. Megbizásoknak, darabonkinti 2 frtjávali
leggondosabb kivitelére, bármily mennyiségben ajánlja magát

tisztelettel

a cs. kir. kizár. szab. vállalat márvány-mosógépek készítésére, valamint szob-
rászati műtárgyak műterme

Hlavacsek V. és Fia Strakonitz-ban.

Ismét eladók és ügynökök magas jutalékban részesülnek.

Arverési hirdetmény.

Ezennel közhirrre teszem, hogy az **Esterházy hercegi hitbizomány
Kaposvári uradalmához** tartozó következő ingatlanok u. m.:

1. **Kaposvárott** a Széchényi-tér és Korona-utcza sarkán fekvő

„Koronához” czimzett nagy vendéglő

mely a Kaposvári 1-ső főtjkv. kaposvári 1. sz. betétében 8. sor és 190. hrsz. a.
van felvéve melleképületeivel együtt.

2. **Kaposvárott** a Széchényi-téren fekvő **5. sz. lakház**, mely a Ka-
posvári 1-ső főtjkönyv kaposvári 1. sz. tkvi betétében 19. sor és 440. hrsz. a.
van felvéve végül

3. **Kaposvárott** a Széchényi-téren fekvő **6. sz. lakház**, mely a Ka-
posvári 1-ső főtjkönyv kaposvári 1. sz. tkvi betétében 18. sor 439 hrsz. a. van
felvéve;

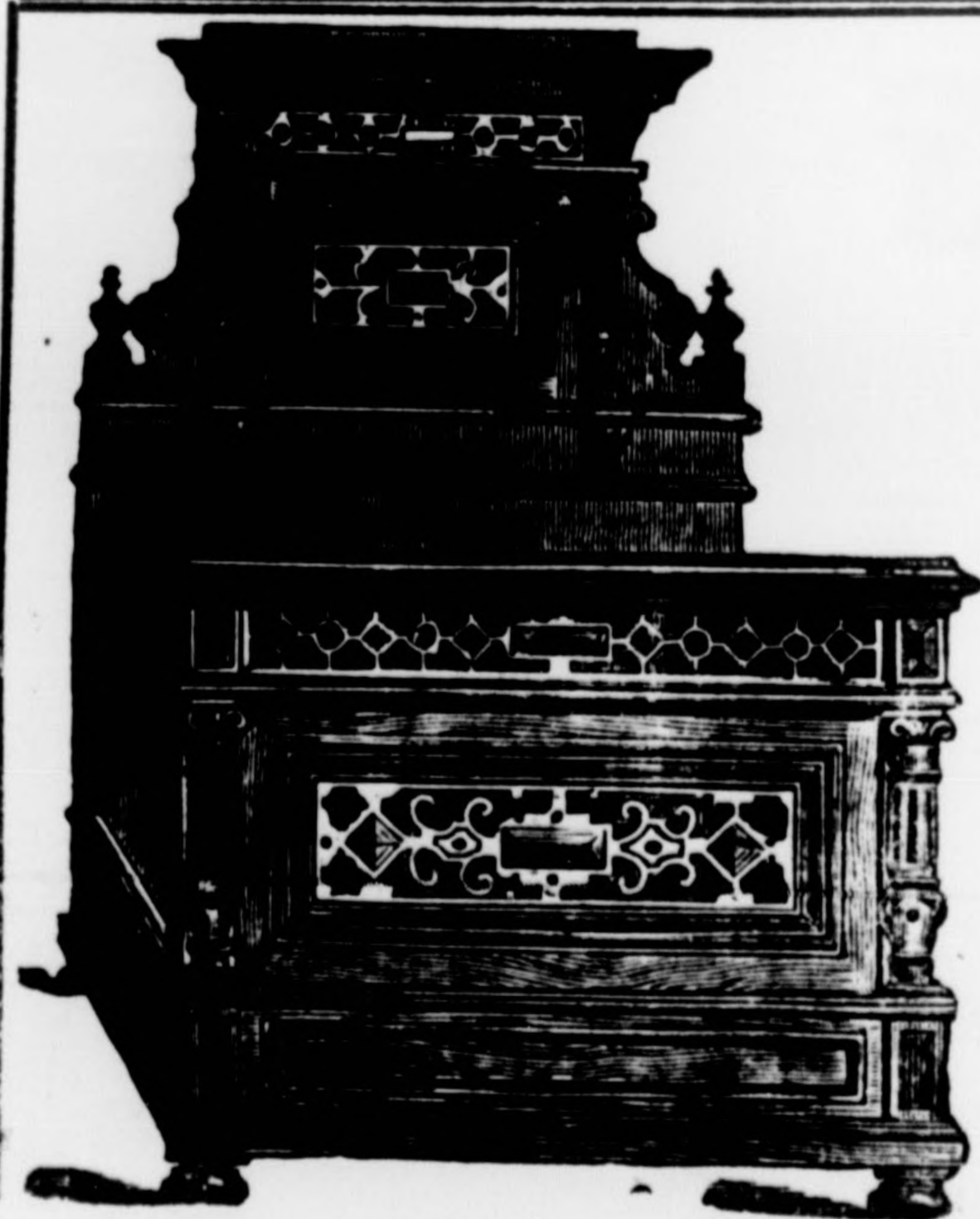
Kaposvárott a „mezőgazdasági iparrészvény társaság” Üzletigazgatóságának
irodájában **1896. év április hó 20. napján d. e. 9 órakor** tartandó írás-
beli ajánlattal összekötött magán nyilvános árverés útján el fognak adatni.

Az írásbeli lepecsételt s kellő bánatpénzzel ellátott vételi ajánlatok
alulirothoz **1896. év április hó 15 napjáig** adandók be.

Az árverési felvételek **Dombovárrott** az alulirothnál és **Kaposvárott**
Ihrig Rudolf ker. mérnök urnál betekintheők.

Dombovár, 1896. márczius hó 18.

Paál József s. k.
ker. felügyelő.

ZSOLNAY IMRE

butorraktára és műhelye

(tetemesen nagyobbítva)

Pécsett, Ferenciek-utca 11. sz.

Nagy választékban teljes és stilszerűen berendezett alvó-, dísz- és
ebédlő szobák mindennemű fa-, vas- és kárpitozott butorok, képek,
tükrök, függönyök, függönytartók és Thonet-székek szabott gyári
árak mellett.

Abban a helyzetben vagyok, hogy butorvásárlások nálam is oly
jutányosan eszközölhetők, mint Budapesten, vagy Bécsben.

(A pécsi edénygyár-raktár ugyanott.)